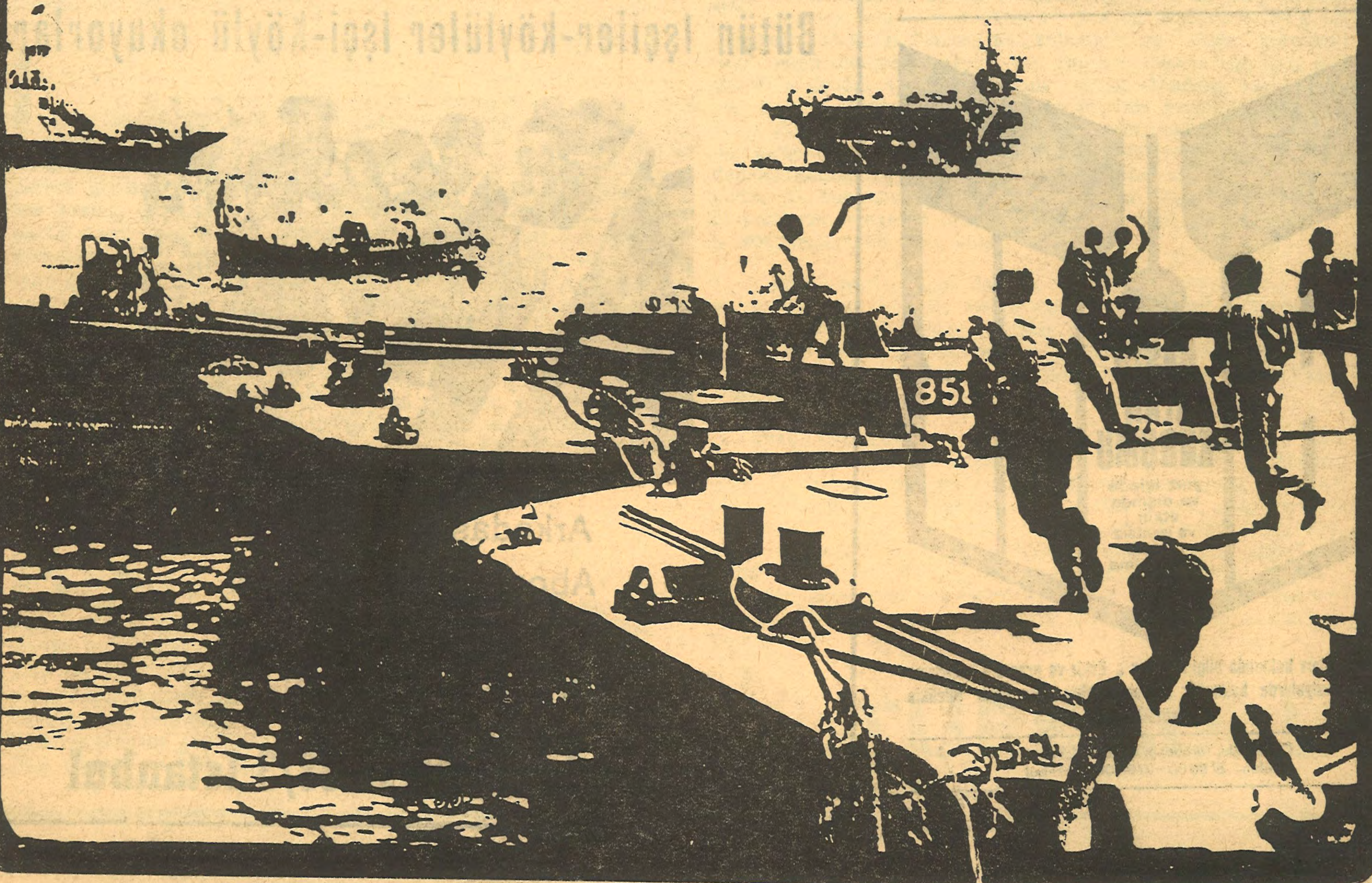
TÜRK SOLU

28 EKİM 1969
FİATI : 125 Krş.
YIL : 2 - SAYI :
102

ölçü seçimler değil,

güçlenen milli demokratik MÜCADELEMİZDİR

Cumhuriyet Bayramımızı Kutlamaya Lâyık olmak için

Bundan 46 yıl önce, emperyalizmi bir millî kurtuluş savaşında ilk defa yenmiş olan Türkiye halkı, bağımsız ulus olarak Mustafa Kemal'in önderliğinde yeni yaşantısına başlarken sultanlığı yıktı ve cumhuriyeti kabul etti.

Sultanlık, merkezi Osmanlı feodalitesinden gelme bir üst yapı kurumuydu. Bu kurum, 19. yüzyıl içinde Osmanlı toplumunun kapitalist batıya açılışı sonucu değişikliğe uğramış ve sadece feodal mütegallibeyi değil, aynı zamanda emperyalizmin doğrudan doğruya kendi emrinde bir sınıf olarak meydana getirdiği komprador burjuvazisini de temsil eder duruma gelmişti. Öyle ki, Kemalistlerin yıktıkları sultanlık, emperyalizm + komprador sermayesi + feodal mütegallibe ortaklığının Türkiye topraklarında sürdürdüğü sömürünün bir sembolüydü.

19. Yüzyılda Osmanlı toplumunun batıya açılışı, bu topraklara komprador kapitalizmiyle birlikte onun antitezinin, Türkiye milliyetçiliğinin de gelişmesinin elverişli ortamı hazırlamıştı. Milliyetçiliğe sahip çıkan başlıca zümre, küçük - burjuva kökenden gelme asker-sivil aydınlardı. Bu zümrenin geniş çevrelerinin çıkarları, komprador sermayesinin çıkarlarına olduğu kadar, feodal mütegallibelerinkine de karşıydı. Bu bakımdan kurulu düzeni tehlikeye sokan bütün yenilik hareketlerinin asker - sivil aydın zümreden gelmesi rastlantı değildir. O dönemde sanayii pek önemsiz olan Türkiye toplumunda, işçi sınıfı sayıca da, bilinç bakımından da bağımsız bir güç olarak tarihî gelişmeye ağırlığını koyma olanaklarından yoksundu. Ve bu durumda devrimci nitelik taşıyan hareketlerde hegemonyanın küçük - burjuva kökenli aydın zümrede oluşu tabii bir şeydi.

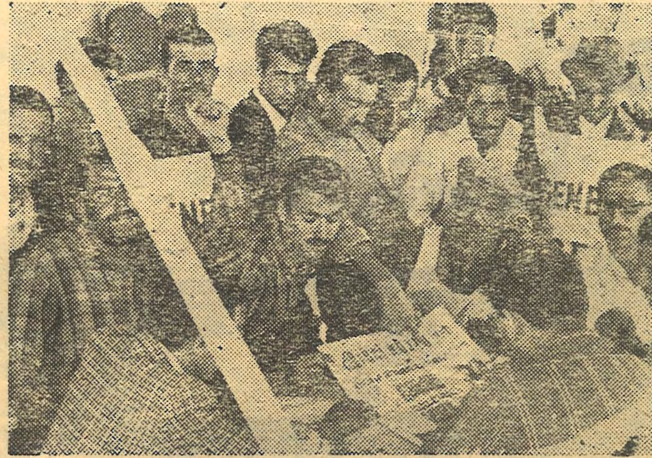
Millî Kurtuluş Savaşımız, emperyalizm çağında küçük - burjuva kökenli aydın devrimciliğinin ve milliyetçiliğinin doruğa ulaştığı bir dönemdir. Bu savaşta hegemonyayı elinde tutan asker - sivil aydın zümre adına hareket eden Kemalistler, şehir ve köy emekçilerinin tümünün gönüllü ittifak ve desteğini sağlıyarak, başta kompradorlar olmak üzere, emperyalizmin işbirlikçisi durumunda bulunan sınıfları tecrit edip, dünya tarihinin ilk başarılı millî kurtuluş savaşı destanını yazdılar. Daha sonraki dönemde Kemalistlerin bir millî burjuvazi yaratarak kapitalist yoldan kalkınma hayaline kapılmış olmaları, asker-sivil aydın zümrenin Türk toplumundaki öteki sınıflardan ayrı durumunu değiştirmez. Türkiye gibi emperyalizmin sömürü alanı olan geri bir tarım ülkesinde, hem yabancı sömürüye, hem yerli sömürüye konu olan bir ülkede nimetler sayılıdır. Ve Türkiye'nin varlıklı sınıfları, sayısı yarım milyonu çok aşan asker-sivil aydın zümreyi kapitalist batı ülkelerindeki gibi zümre olarak tatmin etme olanaklarından yoksundur. Bu zümrenin kapitalist sınıftan da, büyük toprak sahiplerindenden de ayrı niteliğinin arkasında bu gerçek yatmaktadır.

46 yıl önce emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürü ve tahakkümünün sembolü olan saltanatı yıkanlar ve yeniye Türkiye Cumhuriyetini kuranlar, bu sömürü ve tahakküme sonsuzluğa dek son verdiklerine inanıyorlardı. Ama, yapılan devrimin daha çok üst yapıda kalışı ve alt yapının kökten değişikliğe uğratılamamış olması durumu, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin ellerine geçen ilk fırsatta kendilerini yeni şartlara da uydurarak yeniden tahakkümlerini kurmalarına imkân verdi. Öyle ki, Cumhuriyetin 46. yıldönümünü kutladığımız bugün, biz Türkiye yurtseverleri, çok değişik koşullarda olmakla birlikte bir kez daha Mustafa Kemal ve arkadaşlarının 1919'da karşı karşıya bulundukları millî görevleri yerine getirmekle yükümlüyüz: Türkiye'nin «istiklâl-i tam»ını gerçekleştirmek, yâni yurdumuzu tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke durumuna yükseltmek...

Cumhuriyet Bayramımızı kutlamaya lâyık olmak için, bu ulusal görevin yerine getirilmesinde payımıza düşeni yapmak zorundayız.

TÜRK SOLU-AYDINLIK

Bütün İşçiler-köylüler İşçi-Köylü okuyorlar

Arkadaş sen de oku!
Abone ol, abone bul!
Gazetene omuz ver!
Yıllık abone 6 lira

Divanyolu caddesi 83/3 İstanbul

başyazı ●

Devrimciliğin Mihenk Taşı

Türkiye'de bir karşı-devrim olmuştur. Ve her devrimcinin görevi bu gerçeği teslim ettikten sonra, herşeyden önce devrim yolunda kaybedilen mesafeyi kazanmak ve Türkiye'yi bağımsız bir ülke durumuna yükseltmek için, gereken mücadeleyi vermek ve ancak bu yapıldıktan sonra yeni devrimci görevlere yönelmektir.

NASIL sonuçlanacağı esas çizgileriyle önceden belli olan seçim sona erdi. Eli memleketin nabzında, parti politikacılığıyla gözü kararmış yazarlar, seçim tahminlerinin doğru çıktığını görmeden gelme bir sevinçle, daha doğrusu üzüntüyle, «ben demedim miydi?» anlamında yazılar yazdılar. Bunlar arasında Gallop Enstitüsüne parmak ısırtacak bir isabet kaydeden İlhami Soysal oldu. Soysal, seçim sonuçlarını yüzde yüz doğru tahmin etmişti.

Ve nihayet, milletvekillerimiz Meclis kürsüsüne tırmanıp yemin ettiler. Süleyman Demirel namusu üzerine devletin bağımsızlığını koruyacağına, Erbakan lâiklik ilkesine bağlı kalacağına ve İnönü de Anayasayı koruyacağına and içtiler.

Oysa, yeni meclisin terkibi ve bu terkibin sonucu olan meclisteki ortam, millî bağımsızlık, demokrasi, lâiklik; 27 Mayıs Anayasası gibi kavramlarla bağdaşan bir ortam değildi. Cumhuriyet tarihinde ilk defa olarak, açıkça şeriatçılık ve hilâfetçilik dâvasıyla ortaya atılan bir gurup yer almıştı üçüncü dönem Millet Meclisinde. Ve bu hilâfetçi gurubun öteki partilerde de açık ya da kapalı uzantıları eksik değildi. Mutlak çoğunluğu elde etmiş olan Aladet Partisi Meclis Gurubunda, takunyacılar masonlardan bazı önemli mevzileri ele geçirmişlerdi. Ana muhalefet partisi CHP'ye gelince, bunda da göbekçiler egemen durumdaydılar. Geçen mecliste bir guruba sahip olan TİP'in başını nihayet Aybar Aren oportünistleri yemişlerdi ve Türkiyede sosyalist birikimin önemli bir kısmını barındıran bu parti, emekçi yığınlarının hızlı bilinçlenmesi sürecine ve sosyalist birikimin görülmedik bir gelişme kaydetmesine rağmen seçimlerde yenilgiye uğramıştı. AP ve CHP'den sonra Meclis'te parti gurubu kurabilen tek siyasî örgüt, komprador kapitalizminin çığırtkanı, sahte Atatürkçü Güven Partisiydi.

İŞTE çeyrek yüzyıllık Filipin demokrasiciliği bizi buraya vardırmıştı. Ve bütün demagojiler, bütün «özgürlük» ve «demokrasi» edebiyatı, Türkiye'de bir karşı-devrimin derece derece gerçekleştirildiği hakikatini gizleyemez. Bu sütunlarda çok yazıldı: Türkiye'de son çeyrek yüzyıl içinde olan şey, çok partili parlamenter demokrasiye geçiş değildir; Filipin demokrasiciliği yoluyla **anti-kemalist karşı devrimin** tezgâhlanmasıdır. Burjuva anlamıyla dahi, demokratik düzende bütün millî sınıf ve zümreler kendi özlem ve talepleriyle, kendi siyasî program ve tatkikleriyle ortaya çıkan öz partileriyle politika alanında yer alırlar; ve gerçek güçleri oranında ülkenin kaderinin tâyininde etkili olurlar. Oysa, Filipin tipi demokrasicilik oyununda (burjuvazinin millî kolu dâhil) hiçbir millî sınıf ve zümrenin kendi öz örgütü olmaz; siyasî partiler, emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin sömürü ve tahakkümünü maskeleyen ilkesiz, oportünist kuruluşlardır.

ASKER-SİVİL aydın zümrenin hegemonyası altında ilk başarılı millî kurtuluş savaşını vermiş olan Türkiye'de Filipin demokrasiciliği ortamı, hegemonyanın emperyalizmden destek bulan işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe ortaklığına geçmesini ve Kemalist devrimin Türkiye halkına sağlamış olduğu kazançların birer birer yitirilmesini sağlamıştır. 1938 Türkiyesi ile bugünün Türkiyesinin en yüzeysel bir kıyaslaması, karşı-devrim gerçeğini tabak gibi gözümüzün önüne serer. 1938 yılında Atatürk Türkiyesi dünya kapitalist pazarı içinde en bağımsız ülkeydi. Yalnız siyasî anlamda değil, geniş ölçüde iktisadî anlamda da... Örneğin, ulusların dostluk ve düşmanlıklarının sonsuzluğa dek süremiyeceğini bir gerçekçi olarak göz önünde tutan Atatürk, Türk ordusunun silâh ikmalini tek bir yabancı kaynağa bağlı olarak sağlamaktan dikkatle kaçınmıştır. Bununla da yetinmiyerek, Kırıkkale'de kendi silâh sanayiimizi kurma yolunu tutmuştur. Oysa bugün işbirlikçi menfaat çevrelerinin politika alanındaki temsilcileri, «Amerikasız yapamayız» iddialarını güçlendirmek için, Türkiye'nin millî savunmasını tek bir yabancı kaynağa, Amerika'ya bağlamış bulunmaktadırlar. Atatürk Türkiyesinde açılan her yol, kurulan her demiryolu, ülkenin bağımsızlığı titizlikle düşünülerek yapılırdı. Bugün, karayolları şebekemizin saptanmasında Amerikan emperyalizminin saldırı stratejisi tâyin edici etken olmaktadır. Atatürk Türkiyesinde sınıflar arası güç dengesi bugünkünden bambaşkaydı. Egemen durumda olan küçük-burjuva kökenden gelme asker-sivil bürokrasi yanında sermayedar sınıfı ve taşra mütegallibesi ikincil durumdaydı. 1930'larda «kurulu düzeni» korumak için altı ay hapis cezasından başlayan 141. ve 142. maddeler yetmekteydi. Bugün egemen olan emperyalizm + işbirlikçi sermaye + feodal mütegallibe üçlü ortaklığı, millî nitelik taşıyan asker sivil aydın zümreyi ikincil duruma itmiş bulunmaktadır. Ve bugün, «kurulu düzeni» koruyan 141. ve 142. maddeler, Filipin tipi demokrasicilik döneminde arka arkaya üç defa şiddetlendirildikten sonra, ölüm cezası dahil, en ağır müeyyideleri ihtiva etmektedir.

BU kıyaslamayı ayrıntılı olarak yapmaya bu sütunlardaki yerimiz izin vermemektedir. Filipin demokrasiciliğinin anti-kemalist karşı devrimi tezgâhlama aracı olduğu gerçeğini inkâr eden «sosyalistlerimiz» var. Bunlar, 1950'de işbirlikçi sermaye + feodal ağa ortaklığının politik alandaki baş temsilcisi DP'nin iktidara gelerek karşı-devrimi perçinlemesi olgusunu «bir halk devrimi» olarak nitelendirmeye kadar işi vardırmaktadırlar. Bu çabalarının arkasında yatan şey, Filipin demokrasiciliği oyununun sol kanat aktörlerinin statükoculuğudur. Ve bunların sosyalizme sahip çıkar gözükmeleri ve hattâ yazılarını sosyalist bilimin büyük ustalarından aktarmalarla süslemeleri kimseyi aldatmamalıdır.

Lenin böyleleri için der ki: «Marksizm son derece derin ve çapraşık bir bilimdir. Onun için marksizm ile bağlarını koparanlarda, "iddia„larını doğrular gibi gözüken Marx'dan aktarmalara sık sık rastlanmasına şaşmamak gerekir. Hele bu aktarmalar kötü niyetle alınmışsa....» (Bütün Eserleri, Fransızca baskı, cilt 26, sayfa 216).

Evet, Türkiye'de bir karşı-devrim olmuştur. Ve her devrimcinin görevi bu gerçeği teslim ettikten sonra, herşeyden önce devrim yolunda kaybedilen mesafeyi kazanmak ve Türkiye'yi bağımsız bir ülke durumuna yükseltmek için, gereken mücadeleyi vermek ve ancak bu yapıldıktan sonra yeni devrimci görevlere yönelmektir. İçinde bulunduğumuz siyasî ortamda söz konusu karşı-devrim konusundaki ve dolayısiyle Filipin tipi demokrasi konusundaki tutum, devrimciliğin mihenk taşıdır. Bütün şahıslar ve örgütler buna göre değerlendirilmelidir.

TÜRK SOLU

Erdemir işçilerinin mücadelesi devam ediyor

Ereğli Demir-Çelik Fabrikalarının 4600 yiğit işçisi mücadelelerini sürdürüyor. Hatırlanacağı gibi, Erdemir işçilerinin haklarını almak için son giriştikleri grev, Ankara'da, Mehmet Turgut, Halil Tunç ve işveren temsilcileri tarafından müşterek bir toplantı sonucu 6 Eylül 7 Eylül'e bağlayan gece kaldırılmıştı. Halil Tunç daha sonra Ereğliye gelmiş ve işçilere «haklarının alındığını» söylemişti. İşçilerin «hakların ne olduğu» konusundaki sorularına cevap veremeyen Halil Tunç derhal Ereğli'yi terketmişti. Erdemir işçileri, durumdan kuşkulanarak, üzerinde anlaşmaya varılan maddeleri öğrenmek istemişler, ancak hiçbir yetkili kendilerine tutarlı cevaplar verememiştir. İşçilerin bu haklı direnişine katılan mahallî sendikacılar, durumu öğrenmek üzere Ankara'ya gitmişler, işçi isteklerini bir kere daha Halil Tunç'a ve işveren temsilcilerine bildirmişlerdir.

Erdemirli bir grevci konuşuyor

Grevciler fabrikaya ilerliyor.

Günlerdir Ankara'dan gelecek haberleri bekleyen işçilerin sabırlarının taşmakta olduğunu hisseden mahallî sendika, bir açıklama yaparak, işverenin işçi haklarını vermemekte direndiğini belirtmiş, işçilerin mücadeleden asla dönmiyeceğini ifade etmiştir.

Aylardır bilinçli mücadelenin en güzel örneklerini veren Erdemir işçileri, bu mücadelelerinde devam için sonuna kadar kararlı olduklarını çeşitli eylemleriyle belli etmektedirler. İşbirlikçi işverenlerin yıldırma metotları, provokasyonları ve AP iktidarı ile sarı sendikacıların desteğini sağlıyarak kırdığı grevin şu günlerde tekrar başlaması bir sürpriz olmıyacaktır. İşçiler haklarını söke söke alıncaya kadar mücadeleye devam edeceklerdir, etmelidirler.

Deniz Gezmiş tahliye edilmedi

Taylanın vurulduğu gün İstanbul Üniversitesinde tutuklanan Deniz'in mahkemesi başladı. İlk duruşmada esas dikkati çeken şey tanıkların ifadelerindeki çelişik durumdu.

Deniz jandarma nezaretinde getirilmiş ve devrimci gençlerin büyük gösterileri arasında mahkeme salonuna alınmıştır. İlk olarak ifadesini soran Hâkime Deniz, şu ifadeyi vermiştir:

«Ben dekanın beni çağırması üzerine Üniversiteye gittim. Daha evvelki bir mahkemede de Rektör kendisinin çağırdığını söylemişti. Burada da aynı oyun oynanmıştır. Mustafa Lütfi Kıyıcı ile beni çağırttı dekan. Odasına gittim. Uzunca bir süre konuştuk. Dekan «bak polis gelebilir» dedi. Bende «siz anayasa profesörüsünüz» dedim. «Üniversiteye polisin çağrılmadan giremiyeceğini bilirsiniz» dedim. Dekan «bugünlerde böyle şeyler olabilmektedir» dedi. O sırada dışarıda gürültüler oldu. Dışarıya çıktım. Bir kaç polis beni almak için gelmişler. Arkadaşlar mani olmak istediler. Ben de polislerin elinden kurtuldum. İktisat fakültesi cemiyetine gittim. Polisler oraya geldiler bilâhare teslim oldum.»

Hakimin sorduğu **«polislerin aradığından haberin yok muydu?»** sorusu üzerine Deniz;

«Beni bir sürü ifade vermem için polis arıyormuş. Polislerin beni aradığından haberim yoktu. Dekanı da tehdit etmiş değilim. O'na «seninle hesaplaşmağa geldim de» demedim. Masanın camını ben kırmadım. Polislerle çatışmış değilim, onlara pasif mukavemette bulundum. Benim tabanca taşımak için ruhsatım olmadığı gibi, esasen tabanca da taşımam. O gün de tabanca yoktu yanımda. Orada bir yığın talebe vardı. Beni kurtarmak için harekete geçtiler. Polisler de vardı. Onlardan düşmüş olabilir. Tabanca bende olmadığı için benim düşürmem de bahis konusu değildir.»

Deniz, bir mitingte

Daha sonra hakimin **«hakkında bir yığın tevkif müzekkeresi olduğunu bilmiyor muydun?»** sorusuna karşılık, tevkif müzekkeresinden haberi olmadığını, Anadoluda gezmek için dolaştığını söyledi.

Daha sonra Hakim davacılardan Mahmut Dikler, Mehmet Şirin, İsmail Kalaycılar, Muzaffer Dikici adlı polis memurlarını dinlemiştir. Bunlardan İsmail Kalaycılar haricindeki polis memurları birbirlerinin benzeri ifadeler vermişler ve özetle:

«Emniyet Müdürlüğünden kendilerine Deniz'in Üniversitede olduğunu alıp gelmeleri için emir verildiğini söylediler. Kendilerinin dışardaki öğrenciler tarafından itilip kakıldıklarını ve Deniz'le aralarında çatışmanın öyle pek uzun olmadığını ve tabancayı yerde gördüklerini, Deniz'den düşüp düşmediğini bilmediklerini» söylediler.

İsmail Kalaycılar adındaki polis memuru Deniz'in beline sarıldığını ve tabancayı hissettiğini, daha sonra yere düştüğünü gördüğünü söylemiştir.

Ismail Kalaycılar Deniz'in tabanca taşıdığını bildiklerini iddia etmiş ve müdafii Alp Kuran'ın «nereden biliyorsun?» Sorusuna Milliyette resmi çıkmıştı. Taşıdığını herkes biliyordu demiştir.

Diğer bütün polis memurları Deniz'in üzerini aramadıklarını ve tabancanın onun tabancası olup olmadığını bilmediklerini söylemişlerdir.

Mahkeme diğer tanıkların dinlenmesi için - ki aralarında çağırıldığı halde gelmiyen Dekan Orhan Aldıkaçtı da vardır - 4.11.1969 tarihine ertelenmiştir.

Cumhuriyet bayramını doğru değerlendirelim

Nail Satlıgan

Cumhuriyetinin kuruluşunun 46. yıl dönümünü 1920 lerin ee 1930 ların başı dik, bağımsız Mustafa Kemal Türkiye'sinde değil, emperyalizmin vesayetinde, geri toplum düzenlerin kalıntılarını hâlâ barındıran bir ülkede kutluyoruz.

1923 te kurulan Cumhuriyetimiz, anayasamızın ikinci maddesine göre «milli, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devletidir.»

Ne acı bir gerçektir ki «milli» Türkiye Cumhuriyeti devletinin 35 milyon metre kare toprağı Amerikan emperyalizminin işgali altındadır. Ülkemiz emperyalizmin askerî, ideolojik, iktisadi ve siyasal egemenliği altındadır. Millî kurtuluş savaşımız zafere ulaştıktan sonra emperyalist saldırganların önünde eğilerek selâmladıkları Türk bayrağı, Cumhuriyetin 46. yılında, bir Amerikan üssündeki iki sarhoş Amerikalı tarafından yırtılabilmektedir.

Ne acı bir gerçektir ki «lâik» Türkiye Cumhuriyeti devletinde emperyalist petrol tröstlerinin uzantısı ümmetçi ve şeriatçı çevreler rahatça at oynatmakta, yurdunu seven, ülkesinin kalkınmasını isteyen herkesin karşısına emperyalizmin silâhlı gücü olarak dikilmektedir.

Ne acı bir gerçektir ki «sosyal» Türkiye Cumhuriyeti devletinde nüfusun büyük çoğunluğunu meydana getiren emekçi halkımız insanca yaşama olanaklarından yoksundur. Mutlu bir azınlığın dışında kalanlar eğitim, sağlık hizmetlerinden gereğince yararlanamamakta, sosyal adalet ve sosyal güvenlik anayasada yazılı tedbirler alarak kalmakta, hayata geçirilememektedir. Gerçekten, yürürlükte olan 27 Mayıs Anayasası değil, «yeni sömürge düzeninin yazılı olmayan anayasasıdır». (1)

X X

Cumhuriyetin kuruluşu Asya halklarının emperyalizme karşı verdiği ilk milli kurtuluş savaşının zaferidir. Bu zafer dünyanın her yerinde milli kurtuluş devrimleri çığırını açmış, 1917 Sovyet İhtilâlinin gerçekleşmesini ve proleter devrimleri, sosyalizmin biliminin gerektirdiği

Küçük burjuva bürokrasisinin öncülüğünde verilen bu mücadele toplulumumuzun en ilerici dönemini kapsamaktadır. Bu dönemde bağımsızlıktan yana bütün siyasal görüşlerin örgütlenmesi sağlanmış, asker-sivil aydın zümrenin ve onun önderi Mustafa Kemal'in yönetimindeki millî kurtuluş savaşına Türkiye marksistleri, sosyalizmin biliminin gerektirdiği biçimde, olanca güçleriyle katılmışlardır. Türkiye İşçi ve Çiftçi sosyalist fıkrası üyelerinin İstanbul'daki cephanelikleri soyarak Anadolu'ya cephane sevk ettikleri, İmalât Harbiye İşçilerinin Halk İştirakiyun Fırkasına kayıtlı oldukları bilinmemektedir. (2)

Cumhuriyet bürokrasisi, Kurtuluş Savaşını yürüttüğü ve Cumhuriyeti kurduğu devrede dostunu düşmanından ayırdetmesini bilmiştir. Ortak düşman emperyalizme karşı mücadele eden Kemalist Türkiye ile Leninist Sovyetler Birliğinin sıkı dostluk politikası «Ne Amerika, ne Rusya! yaşasın Sosyalist Türkiye!» çığlıkları atan oportünistlere örnek olacak niteliktedir.

Cumhuriyetin kuruluşu ve arkasından hilâfetin kaldırılması, Kemalist üst yapı roformları, milli kurtuluş savaşımızın anti-feodal yayını meydana getirir. Saltanatın kaldırılması, yani feodal devlet ile reaya arasındaki bağımlılığa son verilmiş, feodal devleti şahsında temsil eden halifenin tasfiyesi ile «demokratik devrim» in siyasal yönü perçinlenmiştir.

Lâiklik ilkesinin kabulu, tekke, zaviye ve tarikatlara karşı açılan mücadele, Tevhid-i Tedrisat Kanunu v.b. feodaliteyi üst yapı alanında geriletmiştir. Ancak köklü bir toprak reformunun yapılmaması, dolayısiyle temeldeki feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerinin muhafazası yarı-sömürge, yarı-feodal yapının tasfiye edilememesi sonucunu vermiştir.

Milli kurtuluş savaşını başarıya ulaştıran küçük burjuva bürokrasisi ana sınıflardan birine dayanmak zorunluluğunu duymuştur. O tarihte Türkiye proletaryası siyasal bilinç ve örgütlenme düzeyi bakımından son derece geriydi. Bu yüzden milli kurtuluş mücadelemize öncülük yapmak şöyle dursun, zaferden sonra kurulan milli iktidara katılma olanağını bile bulamamıştır. Bu durumda Kemalistlerin milli kapitalizm ve milli sermayedar yaratma çabaları tasfiye edilemiyen yarı-sömürge, yarı- feodal yapı dolayısiyle iş birlikçi burjuvazi ve feodal mütegallibeyi güçlendirmekten başka bir sonuç vermemiştir. Amerikan emperyalizmi ile iş birliği eden bu iki sınıf anti-kemalist karşı devrimi tamamlayarak Türkiye'yi bugünkü duruma getirmişlerdir. (3)

Demek oluyor ki milli kurtuluş savaşı ile Cumhuriyetin kuruluşunun ve kemalist reformlar dönemini kapsayan süreç «eski tipte» bir burjuva devrimidir, demokratik yönü eksik kalan tipte bir burjuva demokratik devrimidir. Bu devrim proleter sosyalist dünya devriminin bir parçası değildir. Proleteryanın içinde bulunduğu objektif ve sübjektif koşullar dolayısiyle öncülüğü küçük burjuva bürokrasisi yapmıştır. Bütün millici sınıfların ortak iktidarıyla sonuçlanmamıştır.

Böyle bir devrim ise sosyalist devrimin «gerekli bir hazırlık unsuru» değildir; sosyalizme götürmez nitekim proletaryanın ideolojik ve örgütsel öncülüğünde yürütülmediği için feodal kalıntıları tasfiye edememiş, karşı-devrim gelişen dünya koşularının da etkisiyle galip gelmiştir.

Dolayısiyle Kemalist devrim, sosyalizme giden yolda önümüzde duran engelleri yıkma görevini, yani anti-emperyalist ve anti-feodal devrim mücadelesini ortadan kaldırmaz. Kemalist devrimin proletaryanın öncülüğünde yürütülmemiş olduğu, eski tipte bir burjuva devrimi oluşu, yarı-feodal yapıyı muhafaza zorunda kalışı, milli sınıfların ortak iktidarını kuramayışı ve anti-kemalist karşı devrim karşısındaki yenilgisi bu yoldaki oportünist iddiaları çürütmektedir.

Öte yandan milli kurtuluş savaşımızın yukarda özetlenmeğe çalışılan ilerici yönü cılız bir proletarya ve milli burjuvaziye rağmen emperyalizmin ilk defa bir kurtuluş savaşı ile dize getirilişi ve Lenin hükümetinin gösterildiği yakın dostluk tek asker - sivil aydın zümrenin milli - demokratik geleneklerinin sağlamlığını gösterir. Evet, Cumhuriyet Bayramı bütün yurtseverlerin bayramıdır.

---

(1) Aydınlık, 10 sayı, s. 247

(2) Bkz. Aydınlık, Dünya, Türkiye ve Devrimci Mücadele, sayı: 1, s. 20

(3) Geniş bilgi için bkz. Muzaffer Erdost, «Türkiye Sosyalizmi ve Sosyalizm, s. 26

Devrimci Güçler

**İnönü'nün,
derebeylerine karşı gösterdiği tahammülü,
devrimcilere karşı da gösterme alışkanlığını kazanmamış olması,
yalnız CHP dışındaki devrimcileri değil,
CHP içindeki ilerici unsurları bile yıldıramıyacaktır.
İnönü,
ne kadar tehdit edici beyanlarda bulunursa bulunsun,
devrimci güçler,
demokrasiyi gayrimeşru unsurlarından arındırmanın yolunu
bulmak zorundadırlar.**

Seçim... Nutuk... Sandık... Oy...
Hangi parti oyların yüzde kaçını aldı?
Hangi partiler bir evvelki seçime oranla kârlı ya da zararlı çıktı?
Hangi partiler parlamentoda grup kurabildi?
Hangisi kuramadı, gibisine sorunlar halkoyumuzu uzun uzun etkiledikten sonra, şimdi, acaba iktidarı alan partinin lideri ne dedi— Alamıyanın lideri ne dedi? Tasfiye olan partilerin liderleri neler dedi?

Sanki bütün bunlar millet çoğunluğunun ana dâvası imiş gibi, radyolarımızda olsun, basınımızda olsun yansıyıp durmaktadır. Böylece geniş kitlelerin, özellikle köy ve şehir proleteryasının alabildiğine ağırlaşan geçim koşulları, her zamanki gibi, arka plâna itilmektedir.

Dünyanın en geri kalmış ülkeleri arasında adımızın geçmesi, bu durumumuzun ana nedenleri, emperyalizmle, özellikle Amerikan emperyalizmi ile olan ilişkiler, askerî, siyasî, iktisadî bakımdan haysiyetli bir iç ve dış politikanın uygulanması zorunluğu yine her zamanki gibi arka plâna itilmektedir.

Seçim nutuklarında, oy toplama endişesi içinde, gelişi güzel de olsa; ortaya atılan sorunların, vâatlerin, eleştirilerin seçimlerden sonra, yine her zamanki gibi bir varmış bir yokmuşcasına sahneden çekilmesi de yine beklenen bir şeydi.

Para babalarının keselerin ağızlarını aralamalarından yararlanan politika simsarları dışında, seçimlerin geniş vatandaş kitlelerine yeni birşey getirmiyeceği de yine her zamanki gibi bilinen bir gerçekti.

Seçime katılma oranının düşüklüğü, yukardaki gerçeğin geniş yığınlarca da kavrandığı yolundaki yorumları haklı çıkarır niteliktedir. Yalnız, seçim öncesi ortaya çıkan para keselerinin ağırlığı, mevcut koşullar sürüp gittiğinde, iştirak oranını da pekâlâ etkileyebileceğini unutmamak gerekir. Ve seçimlere gösterilen bu pasif tutum, tutucu güçlerin siyasî ve gayri siyasî örgütlerine karşı, aktif bir niteliğe dönüşemediği ve devrimci güçlerin bu yolda gerekli sonuç alıcı başarıyı gösteremediği süre, seçimlere iştirak oranının düşüklüğünden nikbin yorumlara gitmekte aceleci olmamalıyız.

Mevcut koşulların, en fazla reklâm yapma, en fazla para harcama şansı olan partilere büyük avantajlar sağladığı ortadadır. Kendi açılarından hayatî bir zorunluk söz konusu olduğunda, bu avantaj, pekâlâ seçime iştirak oranını da etkileyebilir. Çok farklı koşullarda olmamıza rağmen; ABD'indeki siyasî partiler ve seçim mekanizması tipik bir örnektir. ABD ileri bir sanayi ülkesi olduğu halde modern kapitalist ziratı uyguladığı halde, işçi sınıfı sayısı da bu kadar büyük olduğu halde, parlamentoda temsil edilen bir işçi partisi dahi yoktur. Oylar, özellikle işçi oyları, özel borsalarda alınıp satılan bir meta niteliği taşımaktadır. Ve iştirak oranının düşüklüğü de söz konusu değildir. —Al birini — vur birine — durumundaki iki siyasî parti, emperyalist yönetimi, nöbetleşe uygulamaktadırlar.

⁂

Mevcut siyasî partilerimizin liderleri ya da organları, seçim sonuçlarıyla ilgili rakkamları enine boyuna yorumlayadursunlar, incir çekirdeği doldurmayan demeçlerle radyoları, gazeteleri meşgul ededursunlar, durumu, tüm çıplaklığı ile saptayan ve bunu, olanakları oranında, geniş kitlelere aktarmada başarılı adımlar atan devrimci eylem, siyasî irticaı doğal olarak telâşlandırmıştır. CHP lideri İnönü'nün bu konudaki tutumuna değinmeden geçemiyeceğiz.

İnönü, CHP ortak grup toplantısında, önce demokratik rejim içinde büyük işler ve islahat yapılamaz görüşünün bulunduğunu; zihniyetin hareketli ve güçlü ellerde olduğunu belirtiyor ve şöyle devam ediyor:

«Bu güçler emellerini behemahal sağlamak isterler. Bunu sağlamak için partiler içinde kendilerine destek bulmağa çalışırlar. Kanun dışı darbeye kadar her türlü maceraya tecrübe etmeye heves edecek kadar istidatlı, gözü kararmış olan azınlıklar vardır. Bunların hevesleri karşısında CHP olarak yenilmez, bertaraf edilmez bir güç ve bir dağ parçası olarak sebat edeceğiz. Hiçbir vesile ve sebeble ve iddia ile demokratik rejimi bertaraf edip onu çiğneyerek bir memleket idaresi kurmalarına asla müsaade etmiyeceğiz.»

İnönü'nün burada demokrasi sözcüğünden gayet soyut anlamda birşeyler düşündüğü açıktır. İnönü acaba hangi demokrasiyi murad eder, belli değildir. Örneğin, eski Yunan'da Eflâtun'un demokrasisini bir avuç seçkin efendinin kendi aralarındaki ilişkileri formüle etmekteydi. Yine örneğin, bugün Filipinlerde ya da Güney Vietnam'da Amerikan emperyalizminin yerli işbirlikçilerle ortaklaşa uyguladıkları sözümona bir demokrasi vardır. Yine Amerika'nın kendi anavatanında uyguladığı, vatandaşların bir kısmına köle muamelesi yaptığı, bir demokrasi vardır. Düyamızın diğer ülkelerinde uygulanan demokrasiler vardır. Bir de bizde uygulanmakta olan malûm şekli vardır. İnönü'nün idealinde nasıl bir demokrasi yatar bilinmez.

İstiklâl mücadelemizden sonra CHP yönetimindeki tek partili düzene demokrasi isminin verilmesi söz konusu değil kuşkusuz. Bu dönemde sınıf esasına göre örgütlenmek, özellikle şehir ve köy proleteryasının siyasî ve meslekî bakımdan örgütlenmesi yasaklanmıştı.

İkinci Dünya Savaşından sonraki çok par-

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelemizde Kemalistlerin sesi «DEVRİM»

Geçen hafta, devrimci yayınlara bir yenisi daha eklendi. Yön dergisinden ve «Türkiyenin Düzeni» adlı eserinde hepimizin tanıdığı Doğan Avcıoğlu'nun yönettiği DEVRIM'in yayın hayatına girmesi ile Türkiye halkının milli bağımsızlık hareketi yeni bir yayın organı daha kazandı. Uzunca bir hazırlık devresinden ve yoğun çalışmalardan sonra çıkan DEVRIM, bir çıkış bildirisi ile kendini oldukça açık bir biçimde koyarak Milli Kurtuluş Mücadelemize büyük katkılarda bulunanacağı inancını bizlerde uyandırdı.

Devrim Kemalist Devrimcilerin öz gazetesidir Amerikan emperyalizmi, yerli işbirlikçileri ve irticaın yurdumuzda Antı kemalist karşı devrimi pekiştirmeye çalıştığı, Türkiyemizi yarı bağımlı, yarı - feodal bir duruma sokarak bütün halkımızı ekonomik, politik ve ideolojik baskı altında tuttuğu günümüzde bütün Milli sınıf ve tabakaların kendi öz örgütleri ile katılacakları Milli Demokratik Devrim mücadelesi TÜRK SOLU'nun başından beri savunduğu ilkedir.

DEVRİM'in çıkması bizi bu savunduğumuz ilke açısından sevindirmiştir. Gerici güçlerin baskılarını artırma sonucunda küçük burjuvaziyi temsil etme durumunda olan örgüt ve yayınların büyük çoğunluğunun gerici parlamentariz'min etkisi altına girmesi ve emperyalizmle uzlaşmasının en açık bir biçimde ortaya çıktığı bir dönemde, proleter devrimcilerinden sonra kemalist devrimcilerde seslerini en gür biçimde duyurmaktadırlar, duyuracaklardır. Biz savunuyor ve inanıyoruz ki Türkiyenin emperyalizmin hakimiyetinden kurtulması ve gerçekten demokratik ülke olmasının tek yolu Proleter Devrimcileri ile kemalist Devrimcilerin ortak hedef üzerine kuracakları ittifaktır. Bu ittifak Türkiyeyi bütün milli sınıfların katıldığı milli cepheye kavuşturacaktır. Bunun için Türkiyedeki Proeter Devrimcileri Dev - Güç'ü sonuna kadar desteklemişlerdir. DEVRIM'de Mustafa Kemalin Milli kurtuluşçuluğunu savunduğu müddetçe proleter devrimcilerinin destek ve dostluğu görecektir. Biz gerçek dostluğun sırt sıvazlama ile kurulacağına inanmayız. Bunun için DEVRIM ile ayrıldığımız ve birleştiğimiz yanları açıkça ortaya koymak gerektiğini savunuruz. Genel çizgi olarak anti-emperyalizmi yani milli kurtuluşluğu savunanlarla her zaman dostuzdur. Dostluğumuzun gelişmesi için ortak ilkelere varmak için açık eleştiriden yanayız.

DEVRİM'e karşı izleyeceğimiz politika dostluk ve eleştiri politikası olacaktır.

Gerçek dostluklar ve ittifaklar ancak ortak ilkeler etrafında kurulabilir. Milli Kurtuluşçuluk ve anti emperyalizm çizgisi proleter devrimcilerle kemalist Devrimcilerin ortak çizgisidir. Ortak mücadelemiz Amerikan emperyalizmine, yerli işbirlikçilerine ve irtic'a a karşıdır.

Yaşasın Milli Cephe

tehdide pabuç bırakmıyacaktır

Şevki Akşit

İnönü'nün «Ortanın solu»ndan çark edişinin sembolü, Bayar'ı affetmesi oldu. Ancak Bayar, O'nun bu âlicenaplığına (!) cevap verecek gücü çoktan yitirmişti.

tili dönemde çok şeyler değişti. Ama, sahici demokrasinin uygulanmasını önleyen en önemli unsurlar yerli yerinde kaldıydı.

Örneğin, ağaların, beylerin diledikleri partilerde, diledikleri gibi örgütlenmelerine imkân verildi ama işçilerimizin, emekçilerimizin meslekî ve siyasî örgütlenmelerini yasaklayan faşist kanunlar daha da ağırlaştırılarak muhafaza edildi.

Yine örneğin, feodal düzendeki bir toplumda demokratik bir düzenin söz konusu olamıyacağı açıktır. Feodal toplum düzeninde derebeyin dediği dediktir. Ona bu gücü sağlıyan toprak üzerindeki tasarrufu, toprak üzerindeki egemenliğidir. Onun bu egemenliğini kaldırmadan, bir başka deyimle, toprak reformunu gerçekleştirmeden demokratik düzeni uygulamaya kalkmak derebey egemenliğini demokratik düzen yaftası altında sürüp gitmesini sağlamak demektir. Toprak reformu gerçekleşmeden, derebeyin, oylara da; sandığa da hâkim olacağı somut örnekleriyle meydandadır. Sandıktan, onların bu egemenliğinin sürüp gitmesinden yana olan temsilcileri çıkacağı, en somut örnekleriyle ortadadır. Bu temsilcilerin toprak reformunu uyuttukları ve bundan böyle de uyutacakları, yine bütün somut örnekleriyle ortadadır.

İnönü, bu durumdan büyük bir huzursuzluk duymayabilir. Topraksız, ya da az topraklı köylümüzün ızdırabının yirmi yıl, elli yıl daha sürmesini demokratik düzenin gereği imiş gibi göstermeye çalışabilir. Ve etrafında, onun bu tutumuna alkış tutan partizanlar da bulunabilir. Ama bir de, gerçeği dobra dobra ortaya serenler de çıkacaktır. İnönü'nün tüm tehditlerine rağmen bu sahici demokratlar bu sahici demokrasinin yurdumuzda egemenliğini sağlamak için çalışacaklardır. İnönü'nün, derebeylerine karşı gösterdiği tahammülü, devrimcilere karşı da gösterme alışkanlığını kazanmamış olması, yalnız CHP dışındaki devrimcileri değil, CHP içindeki ilerici unsurları bile yıldıramıyacaktır. İnönü, ne kadar tehdit edici beyanlarda bulunursa bulunsun, devrimci güçler, demokrasiyi gayri-meşru unsurlarından arındırmanın yolunu bulmak zorundadırlar.

Sonra, devrimci güçler, bağımsızlığı tanınmaz hale sokulmuş bir ülkede, emperyalizmin, askerî, politik, ekonomik; kültürel bakımdan; yönetimde olsun, denetimde olsun, ağırlığını koyduğu bir ülkede, mevcut partilerden hangisi iktidarı alırsa alsın, hangi cunta işbaşına gelirse gelsin, köklü bir düzen değişikliğinin söz konusu olamıyacağının, mevcut statükonun sürüp gideceğinin bilincindedir. İnönü, politik formasyonu gereği, kendisinin alaşağı edilmesinde bile en büyük rolü oynayan ABD nin tutumunu hoşgörü ile karşılayıp, emperyalist canavarı karşıya almayı doğru bulmayabilir. Bu kadarla da kalmaz, işi antiemperyalist hareketlere karşı siyasî irticaa moral vermeye kadar götürebilir. Ama, devrimci güçler, bağımsızlık yolunda oluk oluk kan döken atalarının mirasına, karşılarında Garp Cephesi Kumandanı bulunsa da, ihanet etmemekte kararlıdır. İnönü'nün, en azından, Amerikan emperyalistlerine karşı taktındığı hoşgörüyü millî bağımsızlık yolunda eylem gösteren vatanseverlere karşı da göstermek zorunda kalması düşünülebilir ama, devrimci güçlerin İnönü'nün tehditlerine pabuç bırakacağı söz konusu olamaz.

İnönünün demokratik dediği rejimde, sokak ortasında, polisin gözü önünde adam boğazlanması olağan olsa gerek.

ölçü seçimler değil, güçlenen milli demokratik mü

I

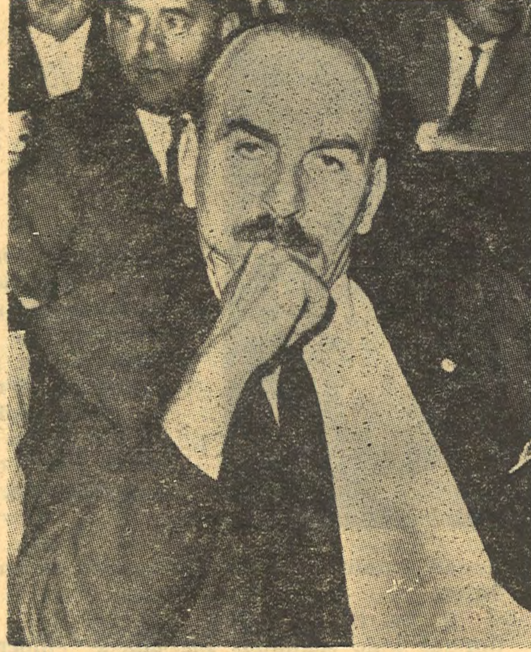
Seçim sonuçları, sağcı basında «Zafer» diye kutlanırken, bazı sosyalizan dergilerde de, «hezimet», «büyük bir yenilgi» olarak değerlendirilmiştir. Ve sağcı basın ile sosyalizan dergilerimiz belki de farkında olmadan, aynı ölçüyü kullanmışlardır değerlendirmede: **Oylardaki** ve **milletvekili** sayısındaki azalma ya da çoğalma. Bu nokta üzerinde durulmalıdır. Ayrıca, «yenilgi», «hezimet» çığlıklarının arkasında yatan politik hesaplar üzerinde de durulmalıdır. Çünkü bu sosyalizan dergiler, belli bir ölçüde de olsa, henüz yeterli ideolojik olgunluğa erişememiş fakat samimî insanlar üzerinde hâlâ etki sahibidirler ve onların kafasında yanlış bir bilincin iyice yerleşmesine, kök salmasına sebep olmaktadırlar.

II

Bu dergilerden birinin seçim sonrası sayısının kapağında şöyle yazılıdır: **«TİP-in oylarında % 37 DÜŞÜŞ/ HEZİMET SOLUN DEĞİL SOLDAN SAPANLARINDIR.»** Yine aynı sayının başyazısında «Asıl üzerinde durulması gereken nokta, **TİP**'in 12 Ekim seçimlerinde **uğradığı hezimettir.**» denilmektedir. (1) Önce buradaki «hezimet» anlayışı üzerinde duralım. TİP, «12 Ekim seçimlerinde» «hezimete uğramıştır». Neden? Çünkü «oylarında % 37 düşüş» olmuştur. Yani «hizmet»ten anlaşılan «oylardaki düşüş»tür. Sahte Aren muhalefetinin sözcülüğünü yapan bir dergide de «büyük bir yenilgi», «beklenmeyen, tarihin akışına ters düşen bir olay» olarak değerlendirilmiştir oy kaybı. Bu değerlendirmelerle, gerici parlamentarizme tapan oportünizm, kendini teşhir etmiştir. Çünkü gerçek devrimci, burjuva anlamda bile demokrasinin bulunmadığı bir ülkede, sadece oylardaki düşüşe bakarak «ahkâm» çıkartmaz; gerçek devrimci, **devrimci mücadelenin bütün cephelerine bakar;** toplumun içinde bulunduğu aşamayı ve bu aşamadaki **ileri ci güçlerle, gerici ve tutucu güçleri** doğru olarak değerlendirir ve bu güçler arasındaki kuvvet ilişkisine bakar; seçimlerin gerçek kuvvet ilişkisini yansıtıp yansıtma dığına bakar; halkın aktif mücadelesinin **bilinçlenmede** ve **örgütlenmede** ulaştığı boyutlara bakar. (2)

Genel oy nedir? Sosyalistler için neyi ifade eder? Lenin bir kitabında Engels'ten aktarma yaparak der ki: «Genel oy, «işçi sınıfının olgunluğunun ölçütüdür. **Bu gününün devletinde başka bir şey olamaz ve olmayacaktır.»** Kautsky, bu önerinin, burjuvazi tarafından kabul edilebilecek ilk kısmındaki nokta üzerinde geviş getiriyor. Ama dönek Kautsky, altı çizili ve burjuvazinin kabul edemiyeceği ikinci kısmı sessizce geçiştiriveriyor». (3)

Engels'in sözü, burjuya demokrasisinin var olduğu ülkeier için söylenmiştir. Yani genel oy, en azından burjuva demokrasilerinde «işçi sınıfının olgunluğunun ölçütü» olabilir. Böyle olduğu halde, Lenin, «burjuvazi tarafından kabul edilebilecek» bu söz üzerinde «geviş getirdiği» ve «altı

Oportünizmin liderliğini de kaybetti.

çizili ve burjuvazinin kabul edemiyeceği ikinci kısmı sessizce geçiştirdiği» için Kautsky'yi suçlamaktadır. Türkiye gibi burjuva anlamda bile demokrasinin bulunmadığı, emperyalizmin kabul ettirdiği «Filipin Tipi Demokrasi»nin yürürlükte olduğu bir ülkede; genel oy, sadece ve sadece işbirlikçileri ve feodal artıkları sandıktan çıkarmaya yararken, «işçi sınıfının» ve diğer millî sınıfların «olgunluğunun ölçütü» bile olamazken. durum bu iken, genel oyu tek ölçü kabul edenlere, Lenin ne derdi bilemiyoruz ama, biz, «gerici parlamentarizme tapan küçük burjuva dar kafalıları» diyeceğiz. Oy sayısındaki gerilemeyi devrimci mücadele için «hezimet», «yenilgi» sayınak, buna karşılık, Türkiye ölçüsünde gelişen ve güclenen gerçek devrimci mücadeleyi, Türkiye'nin son bir yılına damgasını basan ve emperyalizmi ve uşaklarını yer yer geriletennmücadeleyi, demokratik köylü hareketlerini, iktisadî ve demokratik haklar için işçilerin verdikleri döğüşü, devrimci gençlik hareketlerini, işçi köylü ve gençliğin, **devrimci mücadelede** kazandığı tecrübeleri hiç görmemek, hiç dikkate almamak! «Küçük burjuva darkafalılığı» değilse nedir bu?

III

Burada bizim üzerinde durduğumuz nokta, «başarıyı» ve «hizmeti», «oy»ların «yükseliş» ve «düşüş»ünde gören anlayıştır. Aybar ekibi «sol»dan daha çok «saparak» ağalara daha çok yaslanarak «oy»larında bir yükselme sağlıyabilseydi —ki mümkündür— sözünü ettiğimiz sosyalizan dergiler bunu «başarı» sayacaklardı. Nitekim Aybar aynı çizgi üzerinde iken ve henüz devrimci işçi, köylü, gençlik hareketleri bu günkü seviyesinin çok daha gerilerinde iken, TİP'in 1968 seçimlerinde aldığı oylara bakılarak «seçimin kesin sonucu: Türkiye Sol'a kayıyor» diye başlıklar atılmıştır ve TİP'in oylarındaki bir miktar artış «sol»un başarısı sayılmıştır. (4) Bunun tersi de olmaktadır. Türkiye'nin şartlarını bilimsel sosyalizmin ışığı altında tahlil ederek, bu şartlara uygun düşen doğru mücadeleyi yürüten proleter devrimcilerinin bağımsız adaylarının aldıkları «oy»lara bakılarak, sonuç «fiyasko» olarak damgalanmıştır. Sözü geçen dergi, bu konuda şöyle yazmaktadır: «Seçim sonuçlarının ortaya koyduğu bir gerçek de, MDD tezi etrafında birleşenlerin TIP adayları karşısında bazı şehirlerde büyük iddialarla ortaya çıkardıkları «Bağımsız sosyalist» adaylarıyla **hiç bir varlık gösterememeleri** ve sadece **bölücü** olmalıdır. Malatya'da aday gösterip sonradan geri almanın **sosyalist oyları düşürmekten** ve **bölmekten** başka hiç bir yararlı yanı olmamıştır. Aydın'da ise Hüseyin Kaya'nın diğer bağımsızlarla birlikte aldığı oy toplamı 1010 dan öte geçememiştir. En büyük **zarar** ise Kars'ta görülmüştür. Son anda MDD cilere transfer eden «Bağımsız sosyalist» aday Adil Kurtel büyük iddialarına rağmen 2678 oy alabilmiştir. Üstelik, bu adaylık 13.003 oy alan **Naci Kutlay**'ın binden az bir oy farkıyla **milletvekili olmasını engellemekten** başka bir işe yaramamıştır.» (5)

İbris Küçükömer'in yeni görünen teorisi Aybar Oportünizminin allanıp pullanmasından öte anlam taşımamaktadır. Hatta Küçükömer, emperyalizme teslimiyetc Aybardan da daha cesaretli sayılmalıdır.

Aybar'ın eski mücadele (!) arkadaşı, Oportünizmin TİP'ten tasfiyesini önleme çabasındadır. Bu uğurda eski mücadele (!) arkadaşını dahi harcama kahramanlığını göze almıştır.

Oportünizme göre, «bağımsız sosyalist» adaylar «hiç bir varlık gösterememişlerdir.» Neden? Çünkü «Hüseyin Kaya'nın diğer bağımsızlarla birlikte aldığı oy toplamı 1010 dan öte geçememiştir.» Çünkü Adil Kurtel büyük iddialarına rağmen 2678 oy alabilmiştir.» «Varlık gösterme»nin ölçüsü de, görüldüğü gibi, yine aynı-

İbrahim Kaypakkaya

cadelemizdir

dır: Alınan «oy» sayısı. Sözü geçen dergi-nin alay ederek andığı bağımsız sosyalist adayların kitlelerle kurdukları bağlar; doğru devrimci şiarların işçi ve köylülere ulaştırılması; onlarda devrimci bilincin yaratılması; kitle mücadelelerini doğru siyasî hedeflere yönelterek siyasî bilinç düzeyinin yükseltilmesi; millici güçlerin aktif mücadeleye hazırlanmaları... bu küçük burjuva darkafalılarına göre hiç de «varlık göstermek» değildir. «Varlık göstermek» fazla «oy» devşirmektir. O «varlık göstermeyen» Hüseyin Kaya ki —Aybar oportünizminin bütün baltalama çabalarına rağmen ve sözü geçen dergi henüz Aybar'ın kuyruğundayken— binlerce köylüyle Söke'de Bağımsızlık ve Toprak mitingleri düzenlemiştir. O «varlık göstere-miyen» Hüseyin Kaya ki, AP toplantısını köylüler ve devrimci gençlerle birlikte, **Toprak ve Bağımsızlık Mitingi** haline getirmiştir... O «sosyalist oyları düşüren ve bölen» Malatya adayı ki, diğer devrimci köylü arkadaşlarıyla birlikte, kırk köyün yüzlerce halkını ayağa kaldırmıştır. O Adil Kurtel ki bugün sosyalizmin emrettiği doğru devrimci mücadele yolunu açık yüreklilikle benimsediği ve oportünizmin karşısına dikildiği için «MDD cilere trans-fer» diye hor görülmeğe çalışılmaktadır. Eğer Kurtel, oportünizmin kuyruğuna takılsaydı, o zaman «bir işe yarıyacaktı.»

Proleter devrimcileri değerlendirmelerini «oy» hesapları üzerine bina etmedikleri için, sonucu «fiyasko» olarak görmemektedirler. Onlar, sosyalizme varmak için zorunlu olan Millî Demokratik Devrimimizin başarısı yolunda, seçimlerin kendilerine verdiği imkânları —yeterince olmasa bile— kullanarak «dostun da düşmanın da hesaba katması gereken bir güç» olduklarını ispat etmişlerdir.

IV

Bu telâş nedendir? Oportünizmin bu «panik» havası, «büyük yenilgi», «hezimet» bağırışları nedendir? Devrimci saflarda çözülme, militanların morali üzerinde çökün-tü yaratacağı endişesine kapılmadan koyverilen bu yaygaraların, bu küçük burjuva bozgunculuğunun ve yılgınlığının temelinde **gerici parlamentarizme kölelik** anlayışı yattığı gibi; TİP de, artık iyice çökertilen Aybar oportünizmi yerine —özünde onunla aynı olan— kendi küçük burjuva ideolojilerini, hâkim kılma hesabı da yatmaktadır. TİP'in «hazimet»ine, «büyük yenilgi»sine sebep olarak, düne kadar beraber oldukları Aybar'ın «sol»dan, «sosyalizm»den «devrimcilik»ten ve «partinin kuruluş amaçları»ndan «sapma»sının gösterilmesi çabası da bundandır. Nitekim gazeteler-de çıkan bir haber bu sözümüzü belgelemiştir. (6)

V

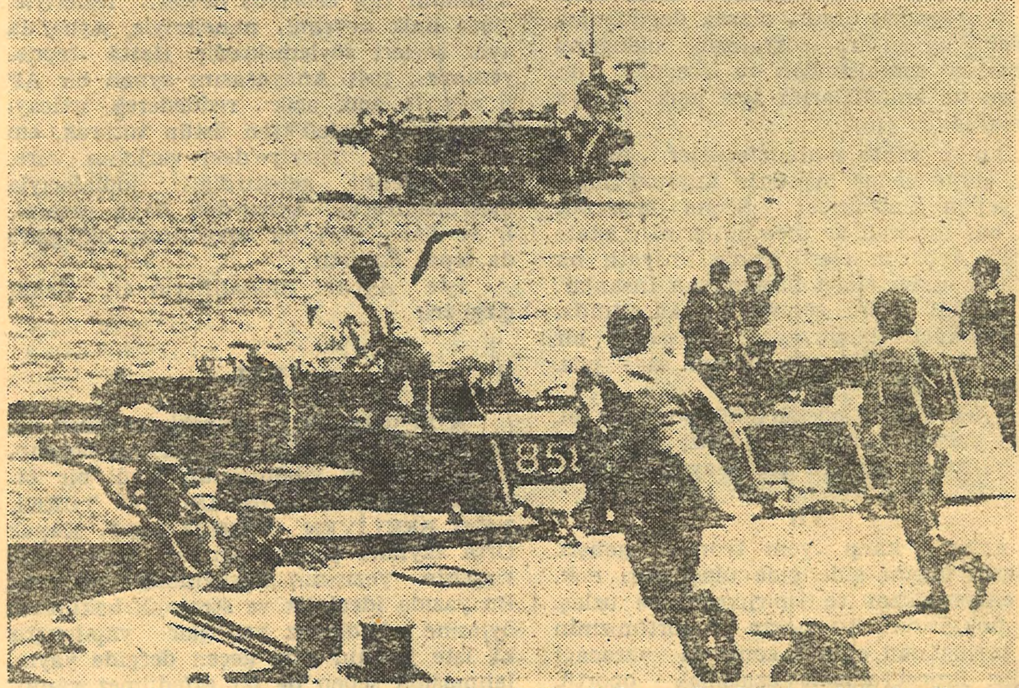
Gelelim «HEZİMET SOLUN DEĞİL, SOLDAN SAPANLARINDIR» ifadesinin bir başka yanına: Önce, «sol» burada hangi anlamda kullanılmıştır, bunu eşeliyelim. Sözü geçen dergideki aynı başlıklı yazıyı gözden geçirince şu cümleleri görüyoruz. «TİP Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar, Partinin asıl dayanağı olan **sanayi işçilerini, diğer devrimci güçleri bir yana bırakmış, sol çizgiden adamakıllı saparak** üst yapı kurumlarını esas alan bir populizm içerisinde bütün başarı ve zafer şansını köylerden alacağı blok oylara bağlamıştı». «Bugün sadece Aren değil, Aybar kliğinin özellikle büyük kongreler döneminden beri **sosyalizmden nasıl uzaklaştıklarını, Partiyi kuruluş amaçlarından** ve **devrimci mücadele çizgisinden nasıl** saptırdıklarını bilen herkes aynı görüşte-dir.» Zira daha önce TİP'e oy vermek bilincine ulaşmış köylüler, yöneticilerin, **devrimcilikten uzaklaşması ve toprak ağalarına** yaslanması karşısında bu defa oy kullanmamışlardır.» (7) Burada aynı anlamda kullanılan kavramları sıralıyalım: «sanayi işçilerini, diğer devrimci güçleri bir yana bırakmak» «Sol çizgiden sapmak» «sosyalizmden uzaklaşmak» «devrimci mücadele çizgisinden sapmak» «Partiyi kuruluş amaçlarından saptırmak» devrimcilik ten uzaklaşmak». Biraz dikkat edilirse «devrimcilik» «sol» ve «sosyalizm» terimlerinin aynı anlamda kullanıldıkları derhal görülebilir.

Bu nedendir? Sosyalist literatürde farklı anlamları olan «sol», «sosyalizm» ve «devrimcilik» terimleri neden aynı anlamda kullanılmaktadır? Bunun nedeni, «sosyalistlerin» dışındakileri «solcu» ve «devrimci» kabul etmiyen, Türkiye'nin şartlarının yanlış tahlilinden dolayı, sosyalistlerin müttefiki olan diğer devrimci ve solcu güçleri göremiyen oportünizmin, «kapalı kapıcılık» anlayışıdır. Bu noktada bütün oportünist klikler hemfikirdirler. Ne bugün Aybar'a veryansın eden dergi-nin, ne de Aren ve Aybar kliklerinin bu noktada bir anlaşmazlıkları yoktur. Onlar emperyalizme ve uşaklarına karşı bütün millici güçlerin devrimci birliğinin kurulmasını baltalamakta, bu birliği parçalamakta hemfikirdirler. Onlar, kendilerinden çok daha **devrimci** ve solcu olan Millî Demokratik Mücadeledeki müttefiklerimizi görmemekte, yok saymakta hemfikirdirler. (8)

VI

Biraz da bunların «sosyalizm» anlayışı üzerinde duralım: Bunlara göre «sosyalizmden sapmak», «Partiyi kuruluş amaçlarından saptırmak»tır. O halde «sosyalizm» «Partinin kuruluş amacı»dır. Yine bunlara göre Aybar, «büyük kongreler döneminden» önce; «partiyi kuruluş amaçlarından ve devrimci mücadele çizgisinden saptırmadan» önce, «sosyalist» ve «devrimci»dir. Aren muhalefeti(!) de aynı görüştedir: «Partinin sosyalist niteliğini yitirmesi, bilindiği gibi, evvelâ başta Aybar olmak üzere bugünkü yönetici kadronun bilimsel sosyalizm teorisini reddetmeleriyle başlamış»tır. Oysa, herkes bilir ki «partinin kuruluş amacı»nın bilimsel sosyalizmle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Partiyi kuran 12 sendikacıdan biri polis **çıkmış, öbürleri de bilimsel sosyalizmi o gün** lerde bilmediklerini samimî olarak itiraf etmişlerdir. Aybar'ın daha önceden «sosyalist» ve «devrimci» olduğu, sonradan ve «özellikle büyük kongreler döneminden beri» «sosyalizmden» ve «devrimcilikten» uzaklaştığı iddiasına gelince, bunun en güzel tekzibi Aybar'ın 1946 dan beri yazdıklarını ve söylediklerini derleyen «Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm» kitabıdır. (9) Gerçek, TİP'in başından beri içinde sosyalistleri de barındıran küçük burjuva dönüşümcüsü bir örgüt olarak kaldığıdır. Aybar'ın şahsında temsil edilen küçük burjuva oportünizminin iyice mahkûm edilmesinden, «hezimet»e uğra-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Küçük seçim hesaplarına dalanlar, Dolmabahçe mücadelesini değerlendiremezler.

Ölçü seçimler değil

tılmasından sonradır ki, o güne kadar Aybar'la birlikte aynı yanlış çizgide yürüyenler, proleter sosyalistlere karşı ağız birliği edenler, birdenbire Aybar'a karşı(!) yeni teoriler(!) geliştimeye başlamışlardır. Bugün «Aybar sosyalizmden saptıktan sonra» «Aybar partiyi kuruluş amaçlarından uzaklaştırdıktan beri» gibi sözlerle çoktan ipliği pazara çıkan Aybar'a yüklenmenin geçmişlerini temize çıkarmaya yeteceğini sanmaktadırlar. Hala daha TİP'in «sosyalist örgüt» olarak doğduğunu, «kuruluş amacı»nın «sosyalizm» olduğunu sanmaları, sosyalizmden ve «sosyalist örgüt'ten ne anladıklarını açık açık ortaya koymaktadır. (10)

Bunlar sahte muhalefettirler. Bunlar daha düne kadar, Aybar'ın kuyrukçuluğunu yapan kimselerdir. Seçim öncesinde bile, her ihtimali ve menfaatlerini dikkate alarak Aybar'ın eleştirisinde ihtiyatlı bir dil kullanmayı elden bırakmıyan insanlardır. Şimdi seçim sonuçları karşısında, tam da küçük burjuvaya yaraşacak bir kaypaklık ve döneklikle Aybar'a ateş püskürmektedirler.

Aybar'a ateş püskürtmek sosyalist olmaya yetmez beyler! Kendinizi ve bizleri boş yere kandırmaya çalışmayın!

VII

Aybar'a karşı «yeni teoriler» geliştirenlerin bugün gide gide ulaştıkları nokta, emperyalizm ve işbirlikçileriyle uzlaşma noktasıdır. Bu nokta oportünizmin her türlüsünün eninde sonunda varacağı yerdir. Emperyalizmle uzlaşmak oportünizmin özünde vardır, iflâh olmaz hastalığıdır onun. İşte sözü geçen derginin «büyük kongreler döneminde» kazandığı teorisyeninin (!) bir forumda ileri sürdüğü tezleri. (11) «Türkiye'de yeni olarak ortaya çıkmakta olan işçi sınıfı ile Anadolu'daki emekçi sınıflar, kendileriyle arala aralarında çelişme olan sınıfları, üretim güçleri yeterli seviyeye gelmedikçe açıklıkla göremiyeceklerdir. Üretim güçlerinin gelişimini engelleyici bir yasayı savunmak (1961 Anayasası kastediliyor) bu ortamda başka bir çeşit tutuculuktan başka bir şey olmayacaktır.» «... Bunların sonucu olarak, **AP, tarihi ileri götürücü rolünü oynamış** ve alternatifini, karşıtını da yaratmış olacaktır. **Emekçi sınıfların, kendileri için oy verecekleri ve mücadele edecekleri ortam gelişecektir,** «AP-nin «üretim güçlerini yeterli seviyeye getirmesi görevini», «yerine getirmesinden önce» «tarihi bürokratik mekanizmanın hükümet olarak iktidarını işbaşına getirici hareketlerden medet ummak (küçük burjuvazinin en uyanık kesimi olan asker sivil aydın zümre iktidari kastediliyor) **bu gelişmeyi durduracak, tarihi tekrar geriye doğru işletecektir.»** (12)

Bu «teorisyenin» «tahlillerinin» vardığı nokta şudur: Bugün «devrimciler»e, «sosyalistler»e düşen görev, «üretim güçlerinin yeterli seviyeye gelmesi» ve böylelikle «emekçi sınıfların kendileri için oy verecekleri ve mücadele edecekleri ortamın gelişmesi» için, üretim güçlerini geliştirerek» «tarihi, ileri götürücü bir rol oynayan AP» yi desteklemektir. Bunun için «tam uygulandığında giderek üretim güçlerinin gelişimini durdurucu bir kimliği bürünen Anayasa»yı değiştirme çabalarında AP ile beraber olmak gerekir. «Devrimcilik» budur. Buna karşı çıkmak «bu ortamda, başka bir çeşit tutuculuk» tur.

Evet. Bütün işbirlikçilerinin iddiası da böyledir. Emperyalizm de aynı propagandayı yaymaya çalışmaktadır. Taylan'ı, Vedat'ı, Mehmet'i kurşunlayanlar da aynı gerekçeye sığınmaktadırlar. Bu tahlillerin (!) etraflı bir eleştirisini ilerde yapmak üzere, **şimdilik** sözü geçen derginin bu «sosyalist» «teorisyeninin» emperyalizm ve uşaklarıyla aynı türküyü çağırdığını tesbit etmekle yetinelim.

Bu tahlillerin Aybar'ın tahlillerinden bir farkı var mıdır? Yoktur. Bu tahliller Aybar'ın tahlillerinin geliştirilmişidir. «Osmanlı tipi ceberrut devlet» tezleriyle, «1950 halk devrimi» naneleriyle, Aybar da aynı şeyleri söylemektedir. Hattâ «teorisyenimiz», 1961 Anayasasını aynen bir AP li ağzıyla açık açık reddederek, irticayı Mustafa Kemalcilikten üstün tutarak, emperyalizmin Türkiye'deki varlığını, «üretüm güçlerini geliştirdiği» iddialarıyla meşrulaştırarak, Aybar'dan daha cesaretli ve daha ileri bir oportünist olduğunu da ispat etmiştir.

İşte Aybar muhaliflerin (!) kendi çizgileri!

VIII

Aynı derginin bir önceki sayısının kapak yazısı da yine küçük burjuva bozgunculuğunun ve yılgınlığının tipik bir örneğidir: «SEÇİM SONRASINDA TÜRKİYEYİ BEKLİYEN TEHLİKELER» Kapak Orta sayfada yayınlanan bir başka «teorisyenin» yazısının başlığından alınmış. Bu yazıda ideolojik ve stratejik bakımdan öylesine affedilmez yanlışlar yapılmıştır ki, işte yazının sözü geçen dergide yayınlanmasına sebep de bu affedilmez yanlışlarıdır. Yanlışlardan bazıları üzerinde kısaca duralım:

Yazar, yazısının sonuna doğru «önümüzdeki dört ya da beş yıllık devrede **Türk ordusu içerisindeki devrimci subaylara büyük bir millî görev düşmektedir.»** dedikten sonra,, bu «büyük millî görev» şöyle açıklamaktadır: «... **Hiçbir tahrike kapılmayıp, siyasî iktidarları kendi hallerine bırakmalıdırlar.** Çünkü bu devre, **egemen sınıfların temsilcisi politikacıların hızla halkın** gözünden düşüş devresidir... **Halkın** bilinçlenip gerçek eylemini bulacağı ya da çekirdeğini atacağı devredir. **Emperyalizmin** takkesinin düşüp, altındaki «kel»in **halk** tarafından görüleceği devredir. **Emekçi ve köylülerin ve onların partisinin iktidara gelme olanaklarının yoğunlaşacağı** devredir. **Siyasi iktidara yapılacak en küçük bir müdahale bu bilinçlenmeyi yavaşlatacak, durduracak ve Türkiye halk topluluklarının yararından ziyade aleyhine sonuçlar getirecektir.»** (13)

Bir kere daha tekrarlıyalım ki Türkiye emperyalizm-işbirlikçi burjuvazi ve feodal artıklar ittifakının hakimiyeti altında yarı bağımlı, yarı feodal bir ülkedir. Sosyalizmin bilimi bu şartlar altındaki toplumlar için **Milli Demokratik Devrimi** emretmektedir. **Milli Demokratik Devrim**'in güçleri bütün millî sınıf ve tabakalar, yani işçiler, köylüler, küçük esnaf, zanaatkâr, asker sivil aydın zümre ve millî burjuvazidir ve bütün bu sınıf ve tabakalar bu günün şartlarında **halktır. Milli Demokratik Devrimin** düşmanları emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve feodal artıklardır.

Yukarıdaki yazıda **devrimci subaylar** halktan sayılmadıktan başka, işbirlikçi takımın iktidarı, halkın bilinçlenmesi bakımından, devrimci subayların iktidarından daha elverişli görülmektedir, hatta devrimci subayların iktidarlarına halkın bilinçlenmesi»nin yavaşlıyacağı, duracağı iddia edilmektedir. (Gördük ki birinci teorisyenimiz(!) de aynı şeyi iddia etmekteydi şu farkla ki, o, «**Devrimci subaylar**» yerine «**tarihi bürokratik mekanizma**» demekteydi.) Ayrıca, **devrimci subaylardan** «egemen sınıfların temsilcisi politikacıların» ve «emperyalizmin» karşısında «**Türkiye halk topluluklarının yararı**» için susmaları, beklemeleri istenmektedir. Subaylarımıza «büyük bir millî görev» olarak **gayrı-millî** iktidarlar karşısında hiç bir şey yapmamaları **gayri milli** iktidarları «kendi hallerine bırakmaları »örgütlenmektedir. Milli Demokratik Devrimin güclerinden olan «**devrimci subaylar**» emperyalizm ve uşakları karşısında eylemsizleştirilmek, silâhsızlandırılmak istenmektedir. Bu kime hizmettir? İşbirlikçi Süleyman Demirel iktidarın kemalist müdahalelere karşı korunması görevi bu yazarlara mı düşmüştür? Beyler! Görevlerimizi iyi bilelim, bu görev polisin görevidir.

Bu millî saflara ihanet ve emperyalizme hizmettir.

Yazarımızın «sosyalizm» anlayışı da ilginçtir: «Libya'nın **sosyalist Arap devletleri** blokuna katılması...» «Suriye, Birleşik Arap Cumhuriyeti, Libya, Cezayir... **Sovyetlerle aynı ülkeleri izleyen devrimci yönetimlerin elindedir,**» (14) Demekki yazarımız Libya'da iktidara gelenlerin, kendisinin tarafsızlaştırmaya çalıştığı «Türkiye ordusunun devrimci subayları» gibi küçük-burjuva devrimcileri olduğunu, «tahrike kapılıp» «büyük milli görevi» unutarak libya halkının «bilinçlenmesini» «yavaşlatmak» ve «durdurmak» pahasına «siyasi iktidarları kendi hallerine bırakmadıklarını» ve «müdahale» de bulunduklarını bilmemektedir. Demekki yazarımız küçük burjuva devrimiyle sosyalist devrim arasındaki farkı bilmemekte ve küçük burjuva devrimini sosyalizm sanmaktadır. Bizim oportünizm dediğimiz şeyde işte budur: Aybar'ın yaptığı da bundan başka birşey değildir.

IX

Hiç şüpheniz olmasın ki tarih TİP oylarındaki düşüşe rağmen - ileriye doğru akmaktadır. Tarihe damgasını basacak olaylar fabrikalarda, kırlarda, devrimci gençlik eylemlerinde, proleter devrimcilerinin öncülüğünde hızla gelişip serpilmektedir. Bunu ancak emperyalizmin tahakküm aracı olan gerici parlamentarizme sıkı sıkıya sarılarak, devrimci mücadelenin ve «tarihin akışına ters» düşenler anlıyamazlar.

---

(1) Siyahlar bana ait
(2) Bu konuda bak: Seçimler üzerine, Doğu Perinçek. TÜRK SOLU, Sayı 101
(3) Proletarya İhtilâli ve Dönek Kautsky, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Sayfa 112.
(4) ANT, Cilt 3, sayı 76.
(5) Siyahlar bana ait.
(6) TİP'de genel kongre isteniyor, Akşam, 23 Ekim 1969.
(7) Siyahlar bana ait.
(8) Bak: «Türkiye'nin Düzeni» Üzerine, Şahin Alpay, Aydınlık, Sayı 12; Devrim, haftalık gazete, 21 Ekim 1969, Sayı 1.
(9) «Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm» Mehmet Ali Aybar. Gerçek Yayınevi; Kitabın eleştirisi için bak: «Türkiye Sosyalizmi, ve Sosyalizm, Muzaffer Erdost, sol yayınları.
(10) Sosyalist örgüt için bak: Aydınlık, Sayı 10.
(11) Milliyet, 20 Ekim 1969
(12) Siyahlar bana ait.
(13) Siyahlar bana ait.
(14) Siyahlar bana ait.

Dünya Kapitalist Ekonomisi (2)

L. Kuzminov

(Geçen sayıdan devam)

Artan kârların çoğuna savaş sanayi tekelleri tarafından elkonduğunu söylemeye hacet bile yoktur, ama, diğer, sivil sektördeki tekeller de savaş boom'undan çok kazançlı çıkmışlardır. Silâh patronları, savaşı Amerikan ekonomisi için bir nimet olduğu, çalıştırmayı, kârları ve gelirleri arttırdığı teorisini yayıyorlar.

Oysa, ekonomik bakımdan savaş sadece üretici güçlerin mahvı ve millî gelirin büyük bölümünün üretici olmayan bir biçimde yutulmasıdır. Şimdi bu birçok önde gelen Amerikan gazeteleri tarafından bile kabul edilmektedir. **New York Times** şubat sonundaki bir baş yazısında Amerikan savaş ekonomisinin hem silâh hem de tereyağı üretebileceği yolunda yönetimin verdiği teminatın, gerçekler tarafından boşa çıkarıldığına işaret ediyordu. Yönetimin ilân etmiş olduğu «fakirliğe karşı savaş», Vietnam'daki savaşa dönüşmüştü.

Bundan başka, silâhlanmanın teknik yüzeyi ne kadar yüksek olursa, o kadar da pahalı olur ve bir savaş ne kadar uzun sürerse, onun harap edici etkisi ulus tarafından o kadar acılı bir şekilde hissedilir.

Savaş tanrısına verilen kurbanlar bir yana belirli bir aşamada bu, hem üretimi hem de hayat standardını etkilemeye başlar. Birleşik Devletlerde askerî harcamaların ve savaş üretiminin hızla büyümesi, savaş üretimi ancak sivil üretimin zararına arttırılabildiği için genel üretim artışını artık sağlıyamaz. Geçen yıl Birleşik Devletlerdeki otomobil üretimi hemen hemen % 14, çelik üretimi % 5.2, elektrik mühendisliği üretimi % 2 düştü. Üretim tekstil, mobilya, kerestecilik ve öbür sanayilerde de düştü. 1966'daki brüt özel sermaye yatırımları 1966'dakinden % 8 daha az, 1965'dekinden % 1 aşağı idi.

Başlangıç aşamasında çalıştırmanın yükselmesine yardım eden savaş, şimdi onu azaltmaktadır. Çalıştırılan işçilerin maddî durumları da iyice bozulmaktadır. İmalât sanayiindeki işçilerin gerçek ücretleri 1966'da istikrarsız iken, 1967'de 1965 düzeyinden % 2.3 aşağı idi. Tüfek ve diğer silâhların imali, çalıştırılanların kazançlaını azaltmaktadır.

Gerek Başkan Johnson'nun, ülkenin bütçesinde açılan delikleri yamamak için istediği daha yüksek vergiler gerekse fiatların artmasının sonucu 1968'de daha da büyük azalma olmuştur.

ABD'deki ekonomik durum, savaşın ekonomik döngüde olumlu bir rol oynadığı ve genel refahı sağladığı teorisinin büsbütün asılsız olduğunu gösteriyor. Savaş, tekellerin, özellikle savaş sanayiindeki tekellerin işine yarıyor ama, bunalımlara karşı etkili bir araç olmuyor. Bir bunalımı geciktiriyor ama, sırf patlak verdiği zaman o bunalımı daha vahim kılmak ve halkın durumunu kötüleştirmek bahasına.

Sivil ve savaş sektörlerindeki üretimin karşıt dinamikleri yeniden üretim sürecinin birliğini altüst etmiş ve işadamlarının bunu doğuran nedene yani Vietnam savaşına karşı tutumlarını da değiştirmiştir. Savaşı refahlarının esas temeli sayan savaş sanayiinin sözcüleri daha çok tırmanma için patırtı ederken, bu siyasetin ters sonuçlarını hissetmekte olan sivil sanayilerin temsilcileri bu gidişten kuşkulanmaya hatta bunu eleştirmeye başlıyorlar. Amerika'daki etkili iş çevreleri arasındaki savaş aleyhtarı duyguların dayanağının genişlemesi bu yüzdendir. **Washington Post**'un en büyük işadamları ve bankerlerle görüşme yapan bir muhabiri, hükümetin ülkeyi şimdiki malî bunalımdan kurtarmak yeteneği konusunda bu etkili grubun böylesine açıktan açığa kuşkuculuğuyla karşılaşmaktan hayrete düştüğünü yazmıştı. Ayni muhabir, Vietnam savaşındaki tırmanmanın doğurduğu hoşnutsuzluğun son zamanlardaki artışından da hayrete düşmüştü.

1968 in 3. ayında dolar büyük bir kriz geçirdi. Dünya piyasasının alt üst olmasına ramak kaldı. Borsalarda herkes altına hücum etti. Bu, kapitizmin kaçınılmaz bunalımlarının bir tezahürü idi.

Altına hücum

Dünya kapitalist ekonomisindeki şimdiki durumu saptamak için, şimdiye kadar ekonomik kargaşanın tam merkezi olan en güçlü kapitalist ülkenin Vietnam'da umutsuz bir savaşa saplanmış olduğu ve ekonomisinde teklemenin başladığı olgusunu gözönüne almak gerekir. Vietnam'daki tırmanmanın başlangıç döneminde, Birleşik Devletlerdeki savaş boom'u bir dünya ekonomik bunalımını uzaklaştırmaya dolaylı yada dolaysız olarak yardım etti. Fakat BD savaş makinasının yavaşlaması, dünyanın bütün borsalarında ciddî yansımalar doğurdu ve Amerikan refahı ve dolara güven efsanesine meydan okundu.

Sterlinin devalüasyonu, İngiliz ekonomisinin, dünya kapitalist zincirinin en zayıf halkası olduğunu açığa çıkardı. Bütün kapitalist sistemi bürüyen müzmin hastalığın ağırlaşmasının bir belirtisi oldu. İngiliz lirasının devalüasyonu —İngiltere'nin müzmin ticaret ve ödeme dengesi bozukluğunun doğrudan doğruya sonucudur— ayni zamanda dünya pazarındaki birikmiş bulunan çelişkilerin ve daha şiddetli rekabetin kanıtıdır. Bu yüzden uluslararası başlıca dünya para pazarlarında uzun süreli bir «altına hücum»u doğurması ve dolara karşı güveni azaltması bir raslantı değildir. Oysa, dolara karşı güvendeki bunalım, Amerikan ekonomisine karşı (ve Amerikan dış siyasetine karşı) güvendeki bunalımdır. Bu açıkça gösteriyor ki en güçlü emperyalist ülkenin ekonomik makanizmasında bir şeyler çürümüştür.

Kapitalist dünyanın başlıca yedek parası dolara karşı güvenin azalmasının doğrudan doğruya sebebi, Amerika'nın büyüyen ödeme dengesi açığıdır (ticaret dengesi lehte kalmaktadır). Bu açığın nedeni nedir?» Amerikan basını bile bu soruna açık seçik bir cevap veriyor: Vietnam savaşı ve bunun ardından getirdiği dış dolar harcamaları dahil büyüyen askerî harcamalar. Mart başında **Walt Street Journal** Amerikan ödeme dengesinin şimdiki durumu değişmediği takdirde —ve Vietnam savaşı ile ilgili muazzam altın akışı ile, bundan kuşku yoktur— Amerika'nın kısa sürede doların değerini sürdürebilmesine yetecek altınının kalmayacağını yazmıştı.

Gerçekten de Amerikan altın rezervleri, felâketli bir hızla azalmaktadır: 1957'de 22 milyar 700 milyon dolarken, 1967'de 10 milyar 500 milyon dolara inmiştir.

Bir çıkar yol bulmak için yapılan girişimde bazı işadamları ve iktisatçılar «altın fiatının yükseltilmesi hususunda iyi ayarlanmış» ve «plânlanmış» anlaşmayı tavsiye ediyorlar. Bunun kaostan daha iyi olacağını ileri sürüyorlar. Gerçekte bu doların devalüasyonudur. Başkaları ise «zaten İngiliz lirasının devalüasyonu ile yeterince ürkmüş bulunan» işadamlarını ve yatırımcıları durak satacağını iddia ederek devalüasyona karşı çıkıyorlar. New York'lu bir bankacı Charles Walker, Amerika'nın karşısına çıkan had ikili çıkmazı şöyle formülleştiriyor: «bir fiat artışının pürüzsüzce yapılabileceğini hiç sanmam. İşlemin senaryosuna uygun şekilde gitmemesi halinde tehlike dünya ölçüsünde bir duraklamanın olmasıdır.» Kısaca Amerika iki cami arasında beynamaz durumda kalmıştır.

(Devamı gelecek sayıda)

«Devrimci teori olmadan Devrimci pratik olmaz»

Mustafa Gürkan

Bilimsel sosyalizmin temel ilkelerindendir bu. Ve ancak proleter devrimci bir örgüt bu ilke içinde çalışır. Pratikte yanlış sonuç alanların en büyük hatası; teoriyi yanlış uygulamaları, veya yanlış ideoloji savunmalarıdır. Biz bilimsel sosyalist hareket içindeki bu yanlış düşüncelere ve davranışlara, sadece davranış olarak kaldığı ve tek tük olduğu zaman sapma, fakat sistemleştiği ve süreklilik kazandığı zaman, sağ veya «sol» oportünizm diyoruz. Oportünistler, hareketimiz, içinde neyi savunurlar, ne yaparlar?

Bu sorun birinci plânda kendisini ideolojik olarak göstermiştir. Onlar, (D. G. F'den tasfiye edilenler) proleter devrimci ideolojiye karşıdırlar. Önümüzdeki devrimci adımın, sosyalist devrim olduğunu iddia etmekte, şiar olarak da «Sosyalist Türkiye» şiarını atmaktadırlar. Bu sadece bir gevezelik olarak kalmaktadır. Çünkü;

Türkiye'mizin tarihi evrimi içindeki geçmiş toplumsal aşamalar hakkında tutarlı bir düşünceleri yoktur. Bir gün A. T. Ü. T. teorisine (!) dayanarak, Osmanlı tipi ceberrut devlet görüşünü ortaya atmışlar, yani toplumumuzun tarihi üretim biçimlerinden ayrı olarak, geçmişte kendisine özge bir yapıya sahip olduğunu iddia etmişlerdir. Sonra Demokratik Devrimi başardığımızı ileri sürerek, (ki demokrasiyi sadece çok partili seçim sistemi olarak anlamaktadırlar) zımnen üretim ilişkilerimizin geçmişte feodal nitelikte olduğunu kabul etmişlerdir. Şimdi de İslâmcı - Doğucu Halk Cephesi batıcı laik bürokrat sınıflamasıyla formülleşen bir görüşü savunmaktadırlar. Sonu ne olacaktır, orası belli değildir.

Ayrıca, çelişkinin tesbitinde toplumumuzun uzlaşmaz çelişkisinin taraflarından birinde bulunan küçük burjuvazinin millici kesimlerini dahi işbirlikçi çevrelerle aynı saflara koyup, çelşmenin öbür yanına ise proleteryayı ve küçük burjuvazinin (içinde bulunduğumuz dönemde) emperyalizmle uzlaşan yanlarını sokarak sosyalizmi proleteryanın düzeni değil de sosyalist devrim aşamasında proleterleşecek sınıf ve zümrelerin tümünün birden düzeni diye takdim etmektedirler.

Ayrıca, sosyalizmin dejenerasyonu yönündeki çalışmaları sadece bu kadar değildir. Onlar günümüzde sosyalist devrim şiarı atarak yanlış bir adım tesbit ederlerken, küçük mülkleştirme, örneğin; toprak reformu hareketini, meselenin diğer bir yanıyla birçok küçük burjuva yaratılmasını sosyalizm diye yutturmaktadırlar. Yepyeni bir görüşle bireylerin - Toplum içinde ve sosyalist devrim aşamasında - proleterleşeceğini, küçük burjuva olacağını gösterecek derecede ileriye giden iddiaları ortaya atmaktadırlar.

Ayrıca, emekçi halk, sınıfı gibi kavramları işçi sınıfı, şehir ve köy proleteryası gibi kavramların yerine kullanarak, doğru sınıf tahlillerine girmekten kesinlikle kaçınmaktadırlar. «Sosyalizmi emekçi halkımız kuracaktır» gibi gevezeliklerle sosyalizmi emekçi halkın düzeni diye anlatmaktadırlar. Hayır, sosyalizm, şehir ve köy proleteryasının düzenidir. Ve proleterya emekçi halkımızın sadece bir kesimidir. Türkiye de emekçi halk kavramı içinde küçük purjuvazinin nicel ve nitel olarak çok büyük bir kesimi de vardır.

Durum bu iken, iki yıldan beri yapılan doğru devrimci uyarmalara ve sosyal pratiğin kendi görüşleri aleyhinde tecellisine rağmen, onlar yanlış tutum ve davranışlarına devam etmişlerdir. İlkelerimiz açıktır ve «bizim için ilkeler üzerine pazarlık söz konusu olamaz.» Elbette ki doğru devrimci çizgide sapmalar yapan ve de sapmalarını bir çizgi haline getirenler, örgütümüz içinde barındırılmıyacaklardır. Bizim görevimiz bu tip yanlış düşünce ve davranışların hareketimiz içinde bir illet halini almaması için doğru devrimci ideolojiyi militanlara ve kitlelere tekrar tekrar bıkmadan usanmadan anlatmaktır. Eğer biz, proleter devrimcileri bu görevi yürütmez veya eksik yürütürsek, oportünizmin hareket içindeki ideolojik etkenliğinin ve birçok inanmış yiğit devrimci kardeşimizin oportünizmin saflarında bulunmasının günahını yüklenmiş oluruz. Fakat, ısrarlı uyarmalara rağmen hareket içindeki bazı kimseler hâlâ yanlışlarında direniyorlarsa artık bu kimseler oportünizmin ideolojik hakimiyeti altında değil, bizatihi oportünistlerdir. Ve böyleleri durumları itibarıyla ya haindirler ya geri zekalı... Bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu olarak almış örgütlerde bu iki tip insana da asla yer yoktur.

Böylelerine saflarımızda yer vermemek gerektiğini açık olarak ortaya koymamız için, bir dergide fotoğraflarla yayınlanan itham mahiyetindeki bir haber fırsat yaratmıştır.

Önce, yukarda belirtilen yanlış görüşleri kısım kısım, zaman zaman savunmuşlar, ve hâlâ savunmaktadırlar.. Hergün etrafa kişisel pozisyonlarının sağladığı avantajla (ki bu pozisyon onlara oportünizmin sol harekette etken olduğu yerlerden ve dönemlerden mirastır,) yanlış düşüncelerini yayma çabasındadırlar. Onlar ki organizmaya hiçbir yararı olmayan, ancak zararı bulunan bir organ gibidirler. Artık tek bir yol vardır: Operasyon...

Evet niçin zararlı oldukları konusundaki tartışma bütün hızı ile sürüp gitmekteyken, biz şimdi sizlere nasıl yararsız ve zararlı olduklarını pratikteki bazı olaylarla anlatalım:

Örneğin siz F. K. F. sekreterisiniz... Amerikan Emperyalizminin alçak silâhı 6. Filo limanlarımızı kirletmiş... İlk gün tek eylem yok. Hatta yapılan ısrarlara rağmen (ki bunlar adeta yalvarma seviyesine varmıştır. Evet bir devrimci diğer bir devrimciye (!) emperyalizme karşı bir an önce harekete geçelim diye yalvarmaktadır.) ikinci gün yine hiçbir şey yapmıyorsunuz. Ama, bu iki gün zarfında bir gurup devrimci İstiklâl Caddesinde bir hareketi yalnız başlarına yürütmektedirler. Evet, siz F. K. F. sekreteri, 6. Filo erleri boyanırken, devrimciler polis tarafından tutuklanıp karakollara götürülürken, bihaber vaziyette içki içiyorsunuz, sonra sarhoş halde gittiğiniz İ. T. Ü. yurdunda tesadüfen yakalanıp götürüldüğünüz nezarethanede ayılabiliyorsunuz, ve siz Dolmabahçe olayları olurken tutuklu olduğunuz halde, bunun kahramanlığını üslenerek devrimci ahlâkı ayaklar altına alıyorsunuz. Ve şimdi siz saflarımızdan uzaklaştırılırken hata edildiğini kim iddia edebilir?

Sizi ayrıca eleştirmemiz uzun zamandan beri mümkün değil. Çünkü siz devrimci bir gençlik örgütünün üyesi olduğunuz halde onun eylemlerinde uzun zamandan beri yoktunuz. Tesadüfen katıldığınız bazılarında ise davranışlarınız bir militan gibi değil, sıradan biriymiş gibiydi. Üstelik geçmişte F. K. F. sekreteri olduğunuzu tekrar hatırlatırız.

Siz ANT Dergisi yazarı... Dolmabahçe Direnişini yapan, yani Dolmabahçedeki 6. Filo askerlerine karşı taarruza geçen Millî Kurtuluşçuları durdurmak üzere devrimci saflarda bozgunculuk yapıp, sonra açıktan oportünizmin barikatına katılan ve bu eylemi gayet faal yürüten liderlerden değil misiniz? Başka bir misalle; Siz bir miting yöneticisisiniz. Bazı şeyleri bilmek, veya öğrendiklerinizi doğru uygulamak zorundasınız. Ve şimdi, siz yöneticisi oldunuz bir mitingte, potansiyeli son derece yükselmiş bir topluluğu durdurarak potansiyeli söndürüp, yirmi - otuz bin kişilik konvoyu, bir bütün olarak sokması gerektiği meydana parçalara ayırarak sokarsanız, kitle ajitasyonunu en iyi başaran seksen - yüz yiğit devrimciyi kitleden soyutlayıp, onları beşbin kişilik azgın karşı kalabalığın ağzına sürerseniz, ünlü Kanlı Pazar ortamına bilerek veya bilmeyerek yardım ederseniz, ve de üstelik uyarmalara rağmen Kanlı Pazar gibi yenilgilerle saflarımızda yılgınlıklara sebep olursanız, yer yoktur aramızda sizin gibilere... sizler, aynı hatalardan ötürü hapislere dahi girebilirsiniz. Bu bilgisizliktir. Bu berbat durum küçük burjuva bireyciliğinin oportünizmle karışarak meydana getirdiği kozmopolit bir pozisyondur.

Nedir bilinmesi gereken ilkeler?

«Düşmanın karşısına çıkarken, düşmanı enaz kendin kadar öğrenmek, ve ancak ona göre vaziyet almak zorundasın.»

«Kitlelerin gücü kitle olmalarıdır. Yani parça parça değil bir bütün olmalarıdır»

Bütün bunlar bilinmese dahi gerekli uyarmalar yapılmıştır, ne çareki oportünizmin pa-

Dev-Genç'in Basın Toplantısı

[redacted]

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Merkez Yürütme Kurulu, geçen hafta perşembe günü genel merkez toplantı salonunda bir basın toplantısı düzenlemiştir. Bütün merkez yürütme kurulu üyelerinin katıldığı basın toplantısını DEV — GENÇ başkanı Atila Sarp yönetmiş ve basın mensuplarının sorularını cevaplandırmıştır.

Atila Sarp, okuduğu yazılı bir metinde, seçimler karşısındaki görüşlerini, siyasî af konusundaki tutumlarını ve devrimci mücadelelerinin esaslarını açıklamıştır. Aşağıda, TDGF'nin basın toplantısı münasebetiyle yayınlanan metni sunuyoruz.

[redacted]

1 — ÖRGÜTÜMÜZÜN SON YAPILAN OLAĞANÜSTÜ KURULTAYINDA ESKİ ADIMIZ FKF, DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU olarak değiştirilmiştir.

Kurultayda örgütümüzden bir kısım üyeler ihraç edilmiştir. Bilimsel sosyalizmi kavrayamayan, millî cephe bozguncularının örgütümüzde yeri yoktur. Örgütümüz her zamankinden daha güçlüdür. Saflarımızı arıtarak daha da güçlendik.

2 — SEÇİMLER KARŞISINDA DÜŞÜNCELERİMİZ

Ülkemiz Amerikan emperyalizminin hegemonyasında yarı bağımlı yarı feodal bir ülkedir. Milyonlarca topraksız ve az topraklı köylü yarı köle durumundadır. Ağaların, tefecilerin ve işbirlikçi sermayedarların tahakkümü ülkenin bütün millî sınıflarının üzerindedir.

Bu bakımdan, yarı köle durumunda olan köylülerin bulunduğu, ağalığın tasfiye edilmediği, emperyalizmin hegemonyasının bulunduğu bir ülkede demokrasiden söz etmek gülünçlük olur.

Gerçek demokrasi ağalığın, tefeciliğin, tahakkümüne son verilmesi, Amerikan emperyalizminin vesayetinin kalkması, işçilerin demokratik haklara kavuşması, ve binlerce köylünün toprağa hürriyete kavuşması demektir.

İşçi sınıfının kendi öz partisine izin verilmediği, diğer millî sınıfların kendi partilerine kavuşamadıkları bir düzene demokrasi denemez.

Bu seçim sonuçları toplumumuzdaki gerçek güçleri yansıtmamaktadır.

Gerçek demokrasi bütün millî sınıfların Amerikan emperyalizmini kovduğu ve toprak ağalığını tasfiye ettiği gün kurulacaktır.

3 — Samsunda bayrağımızın Amerikalılar tarafından parçalanmasını kınıyoruz. Amerikan emperyalistlerinden bunun da hesabı sorulacaktır.

4 — Siyasî affa karşıyız. Anayasa değişikliğine karşıyız. Siyasî af, anti-kemalist karşı devrim yönünde atılacak bir adımı ifade eder.

5 — Önümüzdeki devrimci mücadelemizin esasları,

— Üniversite gençliğinin demokratik direnişine öncülük edeceğiz.

— Liseli kardeşlerimizin haklı mücadelesine destek olacağız.

— İşçilerin demokratik hakları ve iktisadi hakları uğruna yapacakları her tür lü mücadelenin yanında yer alacağız. Şu günlerde Ereğli Demir Çelik işçilerinin haklı direnişini dikkatle izlediğimizi bildirirz.

— Köylülerin toprak ağalarına ve tefecilere karşı verecekleri demokratik mücadelelerin her zaman olduğu gibi yanında yer alacağız.

— Halkımızın Amerikan emperyalizmine karşı verdiği millî kurtuluş mücadelesini bütün yurtseverlerle omuz omuza yürüteceğiz. Millî cephe politikası, emperyalizme ve anti-demokratik güçlere karşı verdiğimiz mücadelenin esasıdır. Anti - emperyalist yurtsever hareketleri bütün yurt sathına yayacağız.

sifizmi ve sorumsuzluğu ilkelerinize işlemiştir.

Evet bir de İktisat Fakültesi Talebe Temsilcisi Sıtkı Coşkun var. Bu kişi objektif olarak ihanet denebilecek davranışlar içerisine zaman zaman girebilmektedir. Fakat kimse Sıtkı hakkında «haindir» diyemez. Belki yanlış davranışları onu bu duruma itmiştir. O «dürüst» bir oportünisttir. Yalnız «Dürüst oportünistler, proleterya için en tehlikeli olanlardır,» der F. Engels... Durumu böylece koyduktan sonra şunu belirtelim ki böyleleri kendi öz eleştirilerini yaparlarsa ve eylem plânında doğru çizgiye otururlarsa örgütümüz saflarına tekrar girebilirler. Nedir Sıtkı Çoşkun'un örgütümüz saflarından uzaklaştırılmasının sebepleri?

a) İ. Ü. T. B. Kongresindeki tutumu yanlıştır. Ömer Güven kardeşimizle aralarındaki polemik bu meseleyi gün ışığına çıkacaktır.

b) F. K. F. 5 Ocak 1969 Kurultayında oybirliğiyle alınmış karara katılmışlar, fakat sonra, bu doğru devrimci karara karşı çıkarak, istifa edip, yanlış düşüncelerini belgelemişlerdir.

c) Bir insan ki önderlik etmek iddiasında olduğu kitleleri eylemin ısınmağa başladığı sırada «yanlıştır bu hareket» diyerek baştan terketmeğe kalkar, sonra zorla sokulur eyleme, fakat oportünizmin pasifizmi, kemirmektedir onu. Yukardaki tutumuna devamla, eylemin orta yerinde önderi olduğu iddiasındaki kitleleri terkeder, ortalık durulunca sahip çıkmağa kalkar, olmaz böyle şey... oportünist bir önder, 10 Haziran öğrenci olaylarında bunu yapmıştır.

Ayrıca bu kişilerin savunmalarının alınmadığı meselesine gelince onlar delege oldukları halde kurultaya gelmemişler ve bizzat kendileri savunmadan kaçmışlardır.

Genel tutum hakkında söylenecek bir iki sözümüz daha var.

— 5 Ocak 1969 F. K. F. Kurultayında Oya Sencer meselesiyle ilgili protestoyu «işgal» diye niteleyip bunu D. Ö. B.'lüler yapmıştır» şeklinde jurnalleyip, provokasyon yapanlara en ufak bir tepki gösterilmemiştir.

Bilakis bu tip şahıslara oportünistler kendi saflarında önemli görevler vermişlerdir.

— En şiddetli eleştirileri yönelttikleri bir hareketin Hareket Komitesi'ne girmek için feryad edip, sonra eylemin yanlışlığı ortaya çıkınca da hemen kendilerini tecrid edip, «anarşistler, teröristler» diye saldırıya geçenler, yine oportünistler olmuştur.

— Onlar, 12 Haziran 1968 öğrenci hareketine baştan sahip çıkmayıp, devrimcileri, karşı - devrimciler karşısında yalnız bırakan ve ancak harekette devrimcilerin yönetimi oturunca, hareketin kuyruğuna takılanlardır. Bu tip davranışlar içerisinde bulunanların terminolojimiz içinde ki adı; «küçük burjuva oportünistleri» dir. Devrimci kişi yeni hareketler yaratıp genel hayata yön verir, yahut hareketleri yönetmeğe çalışır. Fakat asla hareket oturduktan sonra hareketin kuyruğuna takılmak durumuna düşmez.

— Devrimci kişi en ufak bir tutuklanma olayını bahane edip, çarşaf çarşaf yazılarla kendisini reklâm etmez. Bu devrimci ahlâkı ayaklar altına almaktır. Bu tevazudan habersiz olmaktır. Böylelerine küçük burjuva bireycisi denir. Ve ancak öyle örgütlerde görev alırlar.

— Kimdir mücadeleyi küçük burjuvazinin palavracı, sözde kahramanlığına saptıranlar? Onlar; bir kıla bir can hesabı yapıp, desteksiz atan, ve sonra da hiçbir şey yapamayan, ve de yapılanlara karşı çıkarak devrimci ciddiyete ve ağırbaşlılığa leke sürenlerdir. Devrimciler dikkatli hesaplarıyla ancak yapabileceklerini söylerler ve her dediklerini de yaparlar. Yapılamıyacak şeyleri söylemek hiçbirşey yapılmamasını istemektir. Eğer, söz konusu olan ajitasyon ise, biz devrimciler yaptığımız vaadleri bir dönem sonra uygulamayacaksak, kitlelerin bize olan itimadını sarsacak bu tip ajitasyon vasıtalarına başvurmayız. Bilgisizlik, yanlış düşünce, yanlış pratik, küçük burjuvazinin anlamsız inatçılığı; işte oportünizm!

Sizler hatalarınızı kabul etmeyip, israr ettikçe devrimci gençlik eylemlerine katılmış olan herkesin şahadeti tepenizdedir. Bunu hatırınızdan çıkarmayın.

Görülmektedir ki yanlış düşünceler, yanlış sonuçlar veriyor. Devrimci insan kendi ideolojisinin, hareket, örgütlenme, propaganda; eğitim, dayanışma ve istihbarat ilkelerini bilmek zorundadır. Öğrenmeğe çalışmalıdır. Bütün bunlar anlatıldığı, ve gerekli uyarmalar yapıldığı halde, yanlış tutumlarını bir çizgi haline getirenlerin hele sorumlu yerlerdeyken bu hataları işleyenlerin, örgütümüz saflarında görev almalarına imkân ve ihtimâl yoktur.

Elbette ki «örgütümüz oportünizmi, oportünizmle uzlaşanları ve uzlaşma eğilimi gösterenleri tasfiye ederek, kendisini arındırarak güçlenecektir.»

DUYURU

1 — Fikir Kulüpleri Federasyonu tüzük değişikliği yaparak «TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU» —TDGF— Adını almıştır.

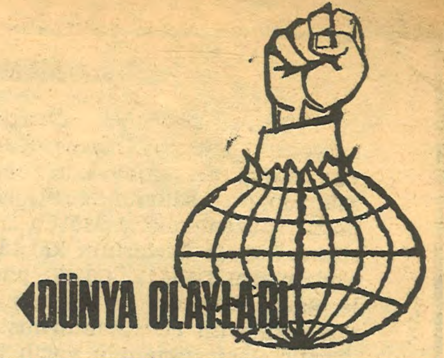
2 — Yapılan tüzük değişikliğine göre Federasyona öğrenci olmayan üyelerden meydana gelen diğer devrimci dernekler de katılabilecektir.

3 — Üstünde FKF yazılı makbuzla geçerli değildir. Yanlarında bu makbuzlardan olan arkadaşların Merkeze iade etmeleri gerekmektedir.

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu

Adres: İnkılâp So. İnkılâp Ap.
No. 5/15 Yenişehir/ANK.

Japon halkı emperyalizme direniyor

İkinci Dünya Savaşı sonunda Japonya'ya giren ve bir daha da oradan çıkmayan Amerikan emperyalizmine yol gözükmüştür. Gün geçtikçe yoğunlaşan anti-emperyalist gösteriler özellikle son hafta içinde yoğunlaşmıştır.

Amerika'nın Japonya'ya ait Okinawa adasını geri vermemek için diretmesi, Başbakan Eisaku Sato'nun Amerikayla yeni bir ittifak anlaşması imzalama çabaları Japonya'daki bütün millici güçlerin bir araya gelmesine yolaçmıştır.

Geçen salı günü doruğuna erişen gösteriler sırasında öğrenciler iki Amerikan üssüne saldırmışlar, Başbakanın evine molotof kokteyli atmışlar, çeşitli resmi binalara saldırmışlardır. Japon toplum polisi gösteriler sırasında özellikle işçilerin öğrencilere katılmalarını önlemeğe çalışmışş ada başarılı olamamıştır. İşyerlerinden erken çıkan işçiler de gençlere katılmış ve anti-emperyalist gösteri bir çığ gibi büyümüştür.

Amerikan emperyalizminin azılı ajanlarını çatısı altında barındıran iktidardaki Hür Demokrat Parti merkezi de gösterilerin başlıca hedeflerinden biri olmuştur. Parti merkezi önünde çıkan çatışmalardan polis bir çok öğrenciyi yakalamıştır. Salı günkü olaylar sonunda yakalananların sayısının 400'ü aştığı bildirilmektedir.

Öğrenci liderleri gerici Sato rejimi Amerika ile işbirlikçiliği sürdürmeğe devam ettiği takdirde, 400 bin öğrenciyi gerilla savaşına sokacaklarını açıklamışlardır. öğrenciler Sato'nun gelecek ay Amerikan liderleri ile Okinawa'nın geleceği konusunda pazarlıklara girişmek için Washington'a yapacağı geziyi ertelemesini istemektedirler.

Çin - Sovyet sınırı görüşmesi

Uzun bir süredir çeşitli çatışmalara yol açan Çin - Sovyet sınır anlaşmazlığının çözümlenmesi yolunda somut bir adım atılmış ve her iki ülkenin Dışişelri bakan yardımcıları Pekin'de görüşmelere başlamışlardır.

20 Ekim'de başlıyan görüşmelere Çin Dışişleri bakan yardımcısı Şiao Kueng Hau ile Sovyet Dışişleri bakan yardımcısı Kuznet sov katılmaktadır.

Görüşmelerin başlıyacağının resmen açıklanmasından sonra her iki ülkede sürdürülen karşılıklı suçlamalara son verilmiştir.

Gizli olarak yapılacak görüşmelerde ticari konularda ele alınması beklenmektedir.

Libya'da emperyalizmin günleri sayılı

Libya'daki askeri yönetimin başı Muammer el-Kaddafi, ülkede bulunan yabancı üslerin boşaltılması için anlaşmaların bitişi tarihi olan 1971'e kadar beklemenin zorunlu olmadığını söylemiştir.

İhtilâl Konseyi Başkanı el - Kaddafi ülkedeki üslerin er geç boşaltılacağını, emperyalistlerin buna karşı koymaya kalkması halinde silâhlı bir çatışmaya bile girişilebileceğini söyiemiştir.

Genç lider, aynı zamanda, Libya'nın geri kalmışlıktan kurtarılabilmesi ve ülkede sosyal adaletin sağlanabilmesi için sosyalizme gidileceğini açıklamıştır.

Libya'nın emperyalizm karşısındaki kararlı tutumu ve sert direnişinin kısa bir süre içinde diğer Arap ülkelerine de örnek olması ve her iki ülkenin Dışişleri bakan yardımcılarının kaldırılması beklenmektedir.

Yeni bir darbe Somali

Az gelişmiş ülkelerdeki darbeler zincirine bir yenisi katıldı ve Somali'de silâhlı kuvvetler ve polis birlikleri yönetime el koydular. Geçtiğimiz Salı (21 Ekim) sabahı girişilen darbe Somali Cumhurb şkanı Şermarke'nin öldürülmesini izlemiştir.

1 Temmuz 1960'daki bağımsızlıktan bu yana Somali'nin yönetimine büyük ölçüde katkıda bulunan şarmarke gerek sosyalist gerekse de emperyalist ülkelere karşı görünüşte bağımsız bir politika gütmüştür.

1964'e kadar başbakanlık görevini elinde bulunduran Şermarke bu tarihte yapılan seçimlerde Cumhurbaşkanı Abdullah Osman tarafından görevinden uzaklaştırılmışsa da 1967'de yapılan seçimleri kazanarak iktidara oturmuştur. Şermarke, başbakanlık yaptığı süre içinde Moskov , Pekin, waşington ve Long ra'yı ziyaret etmiş ve bütün bu ülkelerden kredi almayı başarmıştır.

Şermarke veBaşbakan İbrahim Egal, 1967 den sonra ülkenin kaderini tam olarak ele geçirmişlerdir. Şermarke — Egal ikilisi dış politikada önemli bir değişiklik yaparak, o güne kadar toprak istekleri yüzünden çatışma halinde bulundukları komşuları ile iyi ilişkiler kurmayı başarmışlardır. Kenya ve Habeşistanla yapılan bir dizi temastan sonra ikili ilişkiler da ha düzgün bir hale gelmiştir.

Ancak Şermarke ve Egal'in içeride izledikleri politika geniş tepkilere yol açmıştır. Özellikle iktidarda bulunan Somali gençlik Birliğinin geçen yıl yapılan seçimlerde 123 sandalyeden 122'sini ele geçirmesi karşısında muhalefet partileri tarafından bir direnme hareketine girişilmiştir.

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

■ Gericilerin yanı sıra 14.000 Amerikan askerine karşı çarpışmakta olan kahraman Laos halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin öncüsü Laos Vatan Cephesi Merkez Komitesi Başkanı Prens Suvanna Vong, Laos'un bağımsızlığının 24. yıldönümü nedeni ile bir mesaj yayınlamıştır.

Suvanna Vong, Laos halkı ile Amerikan emperyalizmi ve uşakları arasındaki ölüm - kalım savaşının çok önemli bir döneme girdiğini belirtmiştir. Ülkenin iç çelişkilerinin millicilerden yana olduğunu silâhlı kuvvetlerin güçlendirilmesini istemiştir.

Vong, mesajının sonunda, «Amerikan emperyalizmi ve uşakları ülkeden atılıncaya kadar savaşmaya kararlıyız» demektedir.

■ Bolivya'da bir süre önce iktidarı ele geçiren General Candia yönetimi Amerikan Gulf Oil şirketini devletleştirmiştir. Silâhlı kuvvetlere bağlı birlikler şirketin tesislerini zorla işgal etmişler ve şirkete ödenecek karşılığı tesbit edilerek özel bir komite kurulmuştur. General Candia, radyodan yaptığı bir konuşmada şirketi askeri yönetime şantaj yapmakla suçlamıştır. Resmi açıklamadan sonra sokaklarda gösteri yapan halk, ülkedeki Amerikan barış gönüllülerinin ve Amerikan askerlerinin de Bolivya'dan çıkartılmasını istemiştir. Gösteriler sırasında Bolivyanın sosyalist ülkelerle iyi ilişkiler kurmasını isteyen pankartlar da taşınmıştır.

Gulf Oil Bolivya'da çalışma iznine sahip olan tek yabancı şirketti.

■ Zambia'da da hükümet ülkede çalışan iki yabancı petrol şirketinin hisselerinin % 51'ine el konulduğunu açıklamıştır. Zambia Devlet Başkanı Kenneth Kaunda Shell ve BP Petrol şirketlerinin % 51 hisselerine el konulmasının yanı sıra bütün petrol kuyularının mülkiyetinin de devlete geçtiğini bildirmiştir.

■ Atina'da faşist albaylar yönetimine karşı direnme gittikçe genişlemektedir. Vatan Cephesi örgütü son bir hafta içinde Yunanistan'ın çeşitli şehirlerinde bomba patlatmıştır. Bombalardan üçü, faşist rejimin başı Amerikan uşağı Papadapulos'un Atina'dan Selânik'e giderken izliyeceği yol üzerinde patlatılmıştır. Ancak Papadopulos suikasttan sıyrılabilmiştir.

Atina'daki yabancı gazetecilere telefon eden bazı kimseler bu bombaların 28 Ekim'deki Yunan Ulusal Bayramı sırasında yapılacak genel gösterinin ön hazırlığı niteliğini taşıdığını açıklamışlardır.

■ Güney Kore'de emperyalizmin azgın uşağı Park Çun-Hi'yi hukuki oyunlarla iktidarda tutabilmek için girişilen anayasa değişikliği için yapılan halkoylamasında da sandıktan emperyalizm çıkmıştır. Park Çung Hi, yalnızca kendisinin bir defa daha seçime katılabilmesine imkân verecek Anayasa değişikliğini kabul ettirmekle kalmamış, muhalefet partileri aleyhindeki bazı kanun tasarılarını da bu halkoylamasında onaylatmıştır.

Şermarke'nin geçen hafta bu direnme hareketinin yoğun olduğu bölgeye yaptığı ziyaret sırasında bir polis memuru tarafından öldürülmesi dikkati çekmiştir. Cinayetten sonra kurulan bir hükümet komisyonu suikast siyasi nedenleri olmadığını açıklamışsa da kafalardaki şüpheler dağılmamıştır.

Öte yandan, 21 Ekim'deki darbeden hemen sonra Şermarke'nin politikasına bağlı kalınacağının açıklanması, ancak Şermarke'nin ideal arkadaş İbrahim Egal,in tutuklanması Şermarke'nin partisinin kesin çoğunluğa sahip bulunduğu parlâmentonun dağıtılması, Anayasa'nın yürürlükten kaldırılması diğer ilgi çekici noktaları meydana getirmektedir.

Nüfusunun % 90'ının göçebe hayatı sürdüğü, kapitalizm öncesi üretim biçimlerinin egemen olduğu Somali'deki darbenin niteliğinin tam olarak kavranabilmesi için daha bir süre beklemek gerekmektedir.

Sovyet Uzay denemesi başarı ile sonuçlandı

Sovyetler Birliğinin uzayda bir platform kurabilmek için ön denemeleri gerçekleştirmek amacı ile geçen hafta başlattıkları deneme başarı ile sonuçlanmıştır. denemeye katılan Soyuz 6, Soyuz 7 ve Soyuz 8 adlarını taşıyan araçlar birer gün ara ile dünyaya dönmüşlerdir.

İlk defa üç aracın birlikte uçuşunu ve uzayda yedi kozmonotun bir araya gelmesini sağlayan denemede ayrıca uzayda çeşitli madenlerin soğuk kaynakla birleştirilmesi yolunda denemeler de yapılmıştır.

Yapılan açıklamalara göre Sovyetler Birliği uzay adamlarının çok yakında dünya çevresinde büyük bir uzay istasyonu kurmaları bek lenmektedir. Sovyetler Birliğinin uzay programına göre, aya ve diğer gezegenlere yolculuk bu uzay istasyonundan fırlatılacak araçlarla yapılacaktır.

Çin'in yeni sanayi politikası

Çin Komünist Partisinin resmi gazetesi Kızıl Bayrak, herhangi bir istilâ tehdidine karşı, sanayi tesislerinin değişik bölgelere yayılması çağrısında bulunmuştur.

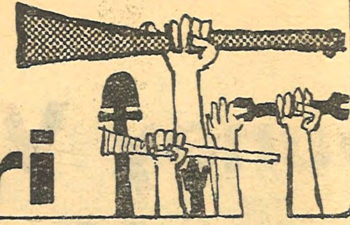
Pekin devrim komitesi tarafından yazılan yazı Pekin radyosunda da yayınlanmıştır. Yazıda herhangi bir saldırı tehdidine karşı sanayiin bütün ülkeye yayılmasının büyük manevra yeteneği sağlıyacağı belirtilmektedir.

«Bütün ülkeye yayılmış küçük, güvenilir üsler» sayesinde ulus daha fazla hareket serbestisine sahip olacak ve her bölge bağımsız çarpışacak, düşmanı yenebilecek ve nihaî zafere kadar beslenme sıkıntısı çekmiyecektir.

Yeni sanayi politikasının bir diğer ilkesi de nüfusun ani ihtiyaçlarının karşılanabilmesi için mahalli hafif sanayie ve tarıma önem vermektedir. Ayrıca bu mahalli ekonomik birimlerin çalışmalarının sonucunda yatılacak «artı - değerin bir kısmı ağır sanayiin kurulmasında kullanılacaktır.»

Kızıl Bayrak'daki yazıda bu önemli taktiklerin kültür ihtilalinden önce ihmal edildiği belirtilmekte, bu yüzden de büyük sıkıntı çekildiği hatırlatılmaktadır.

yaşasın halk Savaşının zaferi

ANGOLA GERİLLALAR KOLONYEL BİRLİKLERİ SÖKÜP ATIYORLAR

Malenje'nin geniş alanlarında ve diğer eyaletlerde etken olan Angolalı gerilalar, geçen birkaç ay içinde peşpeşe hücumlarla A. B. D. nin arkaladığı Portekizli Kolnyel birliklere karşı yeni başarılar elde etmişlerdir.

Angolanın tam bağımsızlığı için millî birlik (UNITA)'nın yayınladığı resmi bir tebliğe göre UNITA'nın yönettiği gerillalar Nisan ve Mayıs başında yapılan savaşlar da 60 düşman birliğini yerlerinden söküp atmışlardır. Tebliğde belirtildiğine göre 6 Nisanda Malenje eyaletinde faaliyette bulunan garillalar Portekiz kolenyel birliklerin den bir konvoyu tuzağa düşürmüşlerdir. 4 Mayısta gerillalar Unpulu'daki Portekiz Kolonyel garnizonuna saldırmışlardır.

MOZAMBİK

Mozambik yurtsever silâhlı kuvvetleri tarafından yayınlanan resmi bir tebliğe göre Mart, Mayıs ayları arasında Çata Del Gada ve Niassa eyaletinde Mozambik Silâhlı Kuvvetleri 82 Portekiz Kolenyel birliğini öldürmüşler sekiz düşman askeri taşıt aracını havaya uçurmuşlar ve bir düşman üssünü tahrip etmişlerdir.

Nisandaki silâhlı çatışma eyaletin başkenti villa Cahal'in dolaylarınna kadar yayılmıştır.

Cato Delgado da Portekiz kolenyel birliklerine bir çok hücumlarda yurtsever silâhlı kuvvetler son sıralarda Namrucia'nın müstahkem bir düşman köyüne saldırmışlardır.

DHOFAR GERİLLALAR SALDIRGAN İNGİLİZ BİRLİKLERİNE DARBELER İNDİRİYOR

Dhofar gerilaları son sıralarda Ingiliz kolonyel birliklerine ve ücretli askerlerine karşı hücumlarını yoğunlaştırmışlardır.

30 Mayıstan 21 Hazirana kadar geçen süre içinde düşman karakollarına ve haberleşme merkezlerine yaptıkları hücumlarda İngiliz kolenyel birliklerine 3 subayda dahil olmak üzere 40 düşman askerini öldürmüşler ya da yakalamışlardır. Aynı zamanda gerilalar haberieşme hattı boyunca 9 düşman taşıt aracında imha etmişlerdir.

KOLOMBİYA HALK KURTULUŞ ORDUSU YİĞİTÇE MÜCADELE ETMEKTEDİR

Ülkenin kuzeybatı bölgesinde gerilla savaşı yürüten Kolimbiya Halk Kurtuluş ordusu, bu yılın ilk dört ayı içinde, gerici hükümet birliklerine karşı yiğitçe bir çok savaş vermiştir.

Halk kurtuluş ordusunun çatışmaları, Kolombiya Halk Kurtuluş ordusunun organı El Ejercito Popularde Libberacion'da yayınalnmaktadır. 23 Nısanda gerilla savaşçıları gerici birlikler tarafından karşı devrimci gayeler için kullanılan beş büyük çiftliğe hücum etmişlerdir. Gerillalar iğrenç suçlar işlemiş bir çok karşı devrimciyi öldürmüşler geniş miktarda silâh ele geçirmişler ve Latifundiya topraklarını fakir köylülere dağıtmışlardır.

Kolombiya Halk Kurtuluş Ordusu, savaşçılarına son sıralarda yürürlüğe giren «Halk Kurtuluş Ordusu Ahlâk Yasasına» sıkı sıkıya uymalarını emretmektedir. Yasa Halk Kurtuluş Ordusunun «en zengin güç aynağının kitlelerle kopmaz bağlar» kurmada olduğunu belirtmektedir.

KONGO YURTSEVER SİLÂHLI KUVVETLER YENİ ZAFERLER KAZANDI

Ülkenin kuzeydoğu kesiminde kararlı bir mücadele yürüten Kongo Yurtsever silâhlı kuvvetleri ABD emperyaliz.minin maşası Mobutu kliğinin kukla ordusuna karşı gerilla faaliyetlerini yoğunlaştırmaktadırlar. 22 temmuzda bir düşman kamyonunu Buria ve Kasenye arasındaki ekspres yol üzerinde tuzağa düşürerek iki düşman askerini öldürmüşlerdir.

25 temmuz yurtsever silâhlı kuvvetler Boga kesiminde kukla ordunun bir birliğini tuzağa düşürerek 10 düşman askerini öldürmüşler ve ABD yapımı 6 silâhı ele geçirmişlerdir. 27 temmuz gecesi kukla orduya aynı bölgede tekrar saldırmışlardır.

Yurtsever silâhlı kuvvetler köylerde kitlelerle bağlarını geliştirmekte ve gerilla üsleri kurmaktadır.

Güney Vietnam Kurtuluş Cephesi başkanı Nguyen Huu Tho konuşuyor

Amerikan emperyalizmine karşı yıllar yılı mücadele veren ve Güney Vietnam topraklarında işbirlikçileri aracılığıyla kök salmak isteyen Amerikan emperyalizminin yerinden söken, adım adım gerileten ve savaş alanından kaçmak zorunda bıraan kahraman Güney Vietnam halkının yiğit önderinin adını uzun bir süre kimse öğrenememiştir. Güney Vietnam halkının anti-emperyalist mücadelesinin başını çeken Ulusal Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi başkanı olan Nguyen Huu Tho'nun adı son bir kaç yıldır, emperyalist basının bile başlıklarında yer alıyor.

Huu Tho, kısa bir süre önce Güney Vietnam Geçici İhtilâl hükümetini kurarak anti-emperyalist mücadelesindeki kararlığını ortaya koyan halkının düşünceleri geçenlerde açıkladı. Güney Vietnam halkının baş düşmanı Amerika'nın en ünlü haftalık dergilerinden Newsweek'de yer alan bu açıklama Vietnam'da yürütülmekte olan mücadeleye ışık tutacak niteliktedir.

Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi Başkanı ve Güney Vietnam Geçici İhtilâl Hükûmeti Danışma Kurulu başkanı Nguyen Huu Tho'nun bu önemli konuşmasından bazı parçaları veriyoruz:

Amerika Birleşik Devletleri üzerine:

«Ulusal Kurtuluş Cephesinin ileri sürmüş olduğu on temel nokta üzerinde neden bir anlaşmaya varamayalım? İleri sürmüş olduğumuz bu noktalardan kesinlikle taviz vermeyeceğiz. Bunu pekçok defa söyledik: Amerikan askerlerinin tümü Güney Vietnam'dan çekilene kadar savaşacağız. Bunu, bütün Dünya biliyor. Fakat, Amerikalıların Güney Vietnam'dan çekilmekle onurlarından birşeyler kaybetmelerini istemiyoruz. Bunun dayandığı haklı, akla uygun nedenler vardır ve biz de böyle birşeyi yaptırmaya çabalamıyoruz. Amerikalıların Güney Vietnam'dan çekilebileceklerine ve yine de onurlarının kırılmıyacağına inanıyoruz.»

Paris görüşmelerinde FNL delegesi Nguyen Thi Binh.

Ulusal Kurtuluş Cephesi üzerine:

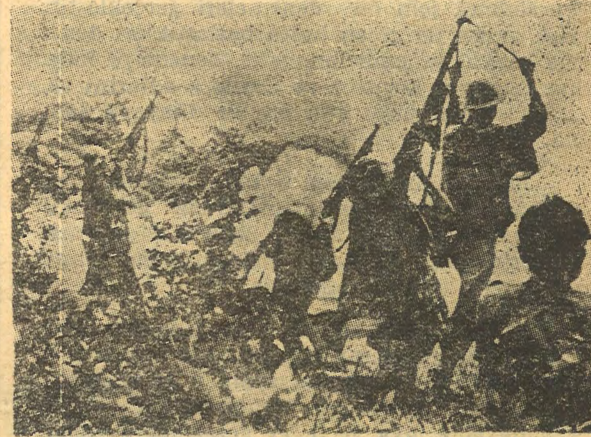
«Güney'de savaşı neden kazanacağımızı biliyor musunuz? Bunun en büyük nedeni, bizim sistemimizde, her birliğin, her kıtanın her bölgenin büyük çapta askerî özerkliğe sahip olmasıdır. Her birlik kendi plânlarını kendisi hazırlar, kendi mahallî insiyatifini tesbit eder. Fakat kukla birlikleri (Tho'nun Güney Vietnam ordusu için kullandığı terim) kendilerine ancak yüksek kumandanlardan emir geldiği zaman harekete geçerler ya da faaliyete girişirler. Onlar yalnız ve yalnız emirleri yerine getirebilirler. Bunun sonucu olarak da hiç biri ne yaptığını, ne için savaştığını bilmemektedir.»

Saygon üzerine:

«Kukla hükûmet, ülkenin yabancıların egemenliği altına girmesine izin vermiştir. Hattâ şimdi, Saygon'daki bazı okullarda İngilizce, öğretim dilidir. Emperyalizm ve uşakları bizi, kendi geleneklerimizden, kendi köklerimizden ayırmaya çalışmaktadırlar. Maamafih, şunu da itiraf etmem gerekir ki, cephenin marksist ideolojisi ,Saygon'daki birçok küçük burjuva aydınını ve öğrenciyi ürkütmektedir.»

Güney'deki B'52 bombardımanları üzerine:

«Şimdi, bir süreden beri, kurtarılmış alanlarda (Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin denetimi altındaki bölgelerde) hiçbir ziyaretçi kabul edemiyoruz, çünkü onların güvenliğini garanti edemiyoruz. Amerika Birleşik Devletleri muazzam bir güce sahiptir ve bu B-52 uçaklarının saldırıları korkunç, dehşet vericidir. Fakat şüphesiz, bu bombardımanlara karşı dahi, bizler, hayatımızı devam ettirme yollarına sahibiz.»

Kurtuluş cephesi savaşçıları saldırgan uçaklara ateş açıyor

Vietnam'ın birleştirilmesi üzerine:

«Biz birleşme için acele etmiyoruz. Birleşmenin gerçekleştirilmesi çok zaman alacaktır, bizler sabırlı insanlarız. Fakat, herşeyden önce, işe Kuzey ile eşit temeller üzerinden ekonomik ve kültürel ilişkiler kurmakla başlamayı tercih ederiz. Tarafların birbirlerine baskı yapmamaları gerekir.»

Savaşçılar bir dereyi geçiyor.

TÜRK SOLU: Haftalık Gazete * Sahibi: Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon: 27 39 61 * Ankara Temsilciliği: Ahmet Say * Dizgi: Yüksel Baskı: Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı: GA-ME-DA * Yıllık Abonesi: Yurt İçi 40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlân San.: 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli indirimlidir.